

Din Cuprins

Magia cuvântului.....	2
Fizica și viitorul Terrei.....	3
Arheologie.....	4
Matematică recreativă	5
Filozofia este religia mea	8
Labirintul imaginației.....	9
Poezie	
Proză	
Simboluri și semne	18
Adolescența	28
Noi ... și Europa	32
Fascinația lecturii	36
Reflecții	40
Din înțelepciunea lumii	46
Știați că.....	46
Să și zâmbim	47

MAGIA CUVÂNTULUI

„Deși cuvântul are un trup mic, este un suveran atotputernic”

Gorgias

Cuvântul este un vast domeniu din care miile de lucruri înconjurătoare vor ieși în veșminte vii, colorate, pentru a fi admirate, înțelese, croite și răscroite, după chipul și asemănarea fiecăruia. Vocabulele, infinite șiruri de trăiri, sunt suverane într-un univers miraculos, capabil de a iradia forța sa tămăduitoare, sau, dimpotrivă, malefică, asupra omului.

La început a fost cuvântul, înțeles ca purtător al semnului divin, ca un dar al Divinității pentru vindecarea trupului și sufletului, folosit în descântece, în ritualuri magice sau în cântece de leagăn. Vraja vorbelor cu har a fost intuită și folosită de Homer, care ne-a sugerat ideea că un cuvânt este altceva decât o simplă imagine a lucrurilor, sau un mijloc de comunicare. El are puterea tainică de a amplifica mila, de a opri panica sau de a diminua durerea.

În Antichitate, Gorgias, primul artist al prozei grecești, surprinde forța taumaturgică a cuvântului ce declanșează emoția estetică legată de noțiuni ca încântare magică, înșelăciune artistică ori vătămare plăcută. Un trup atât de firav, format din foneme, va închide în sine încântare, minciună, “vătămare acceptată”. Implicațiile estetice ale cuvintelor vor duce la cristalizarea lui în forme magice de limbaj, adevărate oglindiri ale Muzelor. Pentru a fi atins de artele, limbajul trebuie să ascundă în sine incantație, seducție, persuasiune, raportate la verosimil și plaudea că funcția primordială a artei este supusă preceptului “docere delectando” prin care na-

tura se lasă „descifrată” în eufonia sa de vocabule.

Pasul spre receptarea estetică este susținut de implicațiile gnoseologice și psihologice ale discursului, de acea “adăugire” pe care o remarcase Pitagora în înțelegerea unei expresii lingvistice. Aceasta presupune două modalități de concretizare- una, obișnuită, curentă, gramaticală, numită “nudă”, după o distincție a stoicilor între “logosul nonproferat” și cel “proferat”- iar alta dublată de un plus ornamental expresivă și expletivă.

Limbajul se oferă, din această perspectivă artistică, doar celor inițiați, dornici de a depăși barierele de autoapărare, de sustragere din labirintul vorbelor și de trecere spre domeniul esențelor.

Vârsta de aur a omului, intuită a fi în Antichitate, se traduce și prin încercarea, prima, de reprezentare a cuvântului. El își are punctul de inițiere în atmosfera de basm și incantație, când avea, mai ales, efect eufonic, și ajunge la acel “docere delectando”, care presupune criteriile naturaleții și ale măsurii. Mănuit cu abilitate, logosul are ca efect ieșirea din starea de indiferență și acceptarea unei “înșelăciuni” de tip special: înșelăciunea artistică. Seducția prin splendoarea limbajului pornește de la incantație și ajunge la încântare, bucurie, “vătămare plăcută” pe care R. Jakobson le va numi literaritate.

Prof. Angela Negreanu

FIZICA ȘI VIITORUL TERREI

Pornind de la ideea că baza axiomatică a fizicii provine evident dintr-o realitate imediată pe care o percepem brut cu simțurile date de Dumnezeu, este clar pentru orice om de știință că deocamdată ne este permis să cunoaștem și să folosim pentru interesul propriu al omenirii doar atât cât nu ne este dăunător ca specie. Legile fizicii operează la nivelul de dezvoltare, de cunoaștere și inteligență care, în mod normal nu mai pot pune în pericol scopul creației ce nu poate fi logic altul decât cunoașterea adevărului cu multiplele lui fețe și dimensiuni. Adevărul poate fi asemenea unui diamant care prin șlefuire permanentă capătă o nouă valoare și noi simboluri. Încercând o cuantificare a energiei în conformitate cu modelul cuantificat al atomului dar extinzându-l pentru macrocosmos am putea stabili pe o scară crescătoare straturile energetice corespunzătoare mai întâi unor nivele energetice stabile cunoscute mai ales în spațiul euclidian, spațiu care ne este parțial cunoscut și utilizat în mod curent (energie mecanică, energie electrică, energie termică, energie electro-magnetică, energie nucleară, bioenergie) și, ulterior, alte straturi energetice cu nivele energetice în curs de ocupare. Pasul următor ar fi să așezăm deasupra acestor nivele energetice relativ cunoscute în serie de alte nivele care ar corespunde în acest moment unei energii de tip informațional, energie explorată cu asiduitate de o serie de clarvăzători prin metode specifice acestora, sau de către oamenii de știință prin metodele specifice informaticii moderne. Dacă dăm crezare surselor bioenergeticienilor și clarvăzătorilor, în acest caz timpul își pierde semnificația anterioară din mecanica newtoniană și devine practic o nouă dimensiune la fel ca și cele trei

dimensiuni spațiale euclidiene cunoscute și percepute cu simțurile noastre în mod direct. Acest spațiu energetic informațional ar putea fi următorul spațiu al cunoașterii și ar putea genera în acest secol o nouă fizică, având o nouă bază axiomatică în care rezultatele ar duce la o integrare a fizicii clasice în fizica relativistă și acesteia într-o fizică nouă, multidimensională de tip informațional. Fenomene de tipul teleportării, dematerializării instantanee, levitației, hipnozei, materializării instantanee, depășirea vitezei luminii, creșterea pragului minim la care poate să ajungă speranța de viață a omului, donarea etc. ar putea fi investigate cu instrumente din noua generație care ne vor fi accesibile atunci când vom acumula suficiente cunoștințe, vom fi suficient de înțelepți să le folosim. Peste acest nivel al energiei informaționale către care tindem în acest moment ar putea exista un nivel al energiei foarte înalte, care ar putea fi un nivel al spiritualității, al energiei pure de origine divină la care este foarte greu de ajuns și pe care este greu să te menții.

Salturile energetice de pe un nivel pe altul ar fi posibile în analiză, noi orizonturi de cunoaștere ale propriului creier și noi surse de energie. În esența ei energia se manifestă prin mișcare, cauza mișcării o reprezintă forța, iar forța caracterizează interacțiunea care este o proprietate fundamentală a lumii materiale pe care o percepem și o înțelegem azi atât de bine. Dacă admitem că universul nostru stratificat energetic nu este singular, ci este precum una din fețele marelui diamant, atunci acceptăm sigur consecințele interacțiunii universale și încercăm pe cât este posibil și permis de marele creator să ne explorăm propriile limite și să beneficiem de darul său divin: viața pământească.

Prof. Olga Csipkes

Cercetarea arheologică de la Călinești – Oaș (strada Horburilor)

În vara anului 2007 a fost organizată o tabără arheologică ce a urmărit extinderea cercetărilor în scopul salvării vestigiilor descoperite în zona de est a localității Călinești Oaș, în grădina lui Gavrau Vasile de pe strada Horburilor.

Tabara arheologică a fost organizată pe baza unui parteneriat încheiat între Muzeul Județean și Colegiul național „Ioan Slavici”. Din partea colegiului Național Ioan Slavici au participat elevi din clasa a X-a F și a XI-a E, conduși de profesorul Octavian Onac, iar din partea Muzeului județean Satu Mare, arheologul Liviu Marta a coordonat lucrările.

Descoperirea a fost realizată cu ocazia dezvelirii unei părți de grădină, fiind anunțată de proprietar la Muzeul Județean Satu Mare. Primele sondaje au arătat că este vorba de o îngropare intenționată a 3 vase și a două râșnițe ce datează din epoca timpurie a fierului (1150-1000 î. Hr.). Vasele erau depuse câte unul în gropi cu diametrele de 50-60 cm și adâncimea de 20-40 cm, aflate la distanțe de 1,20 – 1,00 metri una față de alta.

Tabăra arheologică a urmărit stabilirea caracterului acestor descoperiri, avându-se în vedere trei posibile variante:

1. Depunere rituală a unor obiecte folosite cu ocazia unor ceremonialuri festive. Deoarece vasele erau folosite în ceremonii sacre ele erau îngropate pentru a nu fi utilizate în activități cotidiene, profane. Aceste ceremonii se desfășurau de regulă la marginea așezărilor.

2. Obiecte de inventar funerar dintr-un tumul aplatizat. În acest caz, alături de oasele incinerate ale defunctului, sunt depuse vase și obiecte, care fie ar fi de „ajutor” defunctului în viața de apoi, fie au fost utilizate în ceremonialul funerar.

3. Cimitir plan de incinerare în care cele 3 amfore reprezentau urne funerare, iar în acest caz fragmentele mici de oase au fost „dizolvate” de solul acid.

A fost cercetată o zonă mai largă din apropierea vaselor descoperite inițial. Au fost săpate 3 secțiuni S2 și S3 și S4 prin care s-a stabilit că îngropările de vase nu continuă în partea de vest și nord. Această situație exclude posibilitatea ca vasele descoperite să provină dintr-un cimitir plan de incinerare, de tipul „câmpurilor de urne”. Prezența unor

urme slabe de activitate umană arăta de asemenea că în apropiere nu poate fi vorba de existența unei așezări, micșorându-se și posibilitatea de a interpreta descoperirea ca depunere ceremonială.

Ca urmare s-a dorit verificarea a celei de a treia posibilități aceea a existenței unor înmormântări tumulare. În acest sens a fost cercetată o mică movilă, dintr-un grup de două, situate la 120 m de zona în care au fost descoperite obiectele arheologice. Movila avea un miez de piatră la fel ca în cazul unora din tumulii de la Lăpuș (jud. Maramureș), ce datează din aceeași perioadă cu descoperirile de la Călinești. Însă în urma săpăturilor s-a stabilit că în movila cu miez de piatră existau scoabele de fier și ceramică modernă. Ca urmare zona cercetată reprezenta patul de piatră pe care în urmă cu 1-2 secole era amenajată o construcție pe tălpi de lemn, specifică arhitecturii tradiționale din zona Oașului.

Prin săparea unei noi case au fost extinse cercetările și în partea de est a grupului de vase. Au fost descoperite alte 4 gropi mici. În 3 dintre ele au mai fost descoperite câte un vas, iar în a patra au fost găsite urme de lemn carbonizat și lut ars.

Ceramica descoperită la Călinești și într-o oarecare măsură și modul de depunere a obiectelor au analogii în cadrul necropolei de la Lăpuș. Unele diferențe ce se constată în tratamentul aplicat obiectelor, lipsa oaselor umane și caracterul restrâns al cercetării lasă – cu toate încercările de lămurire – o doză de incertitudine în atribuirea ei domeniului funerar.

Dacă este o descoperire funerară, numărul mare de vase descoperite la Călinești comparativ cu alte descoperiri de acest tip sugerează o înmormântare fastuoasă, specifică persoanelor de rang înalt din acea vreme. Descoperirea de pe strada Horburilor venind să ateste existența unor elite în perioada imediat anterioară genezei fortificației de la Călinești. Construcția acestei fortificații în preajma anului 1000 î. de Hr. a presupus existența unei comunități bine încheiate. Aceasta, condusă de elitele locale a avut capacitatea de a-și canaliza energiile în realizarea unor lucrări de anvergură, menite a le spori siguranța în fața unor atacuri.

Profesor Octavian Onac

Matematica recreativă include o multitudine de *jocuri matematice* și poate fi extinsă ca noțiune și pentru *puzzle*-urile și problemele de *logică* sau *deducție*. Nici chiar unele dintre cele mai interesante probleme din această arie nu necesită cunoștințe de matematică avansată.

Cele mai cunoscute exemple din matematica recreativă sunt careurile magice sau pătratele magice. În general, matematica recreativă poate fi împărțită în două mari categorii: jocuri și puzzle-uri. Pe scurt, puzzle-urile nu au decât un jucător pe când jocurile au doi sau mai mulți jucători.

Probabil ați auzit despre jocul care a înnebunit lumea: **SUDOKU** ... Jocul Sudoku a apărut foarte recent în România, unele ziare au deja o rubrică specială dedicată acestui joc puzzle. În comparație cu alte jocuri online, neuronii tai sunt solicitați mai mult și ai ocazia sa-ti antrenezi mușchii cerebrali pentru ca este un joc logic, evident.

Inspirat de niște manuscrise arabe din secolul al XIII-lea, matematicianul elvețian Leonhard Euler, în 1783, a prezentat un nou tip de pătrat magic: pătratul latin. Acesta este un careu care conține pe fiecare linie și pe fiecare coloană aceeași mulțime de litere (latine).

În 1979, în revista „*Math Puzzles and Logic Problems*” din New York, Howard Garns a publicat pentru prima dată jocul pe care astăzi îl numim puzzle Sudoku, sub numele de Number place. Garns a pornit de la conceptul de pătrat latin al lui Euler, la care a adăugat o restricționare zonală și la reprezentat sub forma unei grile completată parțial (puzzle). Orice soluție a unui puzzle Sudoku este de fapt un pătrat latin.

Acest tip de puzzle a fost introdus în Japonia în 1984 de compania Nikoli, specializată în crearea și publicarea de puzzle-uri și ghicitori, sub numele de „*Suuji wa dokushin ni kagiru*” (se traduce prin numere care apar o singură dată), care a fost abreviat apoi ca Sudoku („*su*”=număr, „*doku*”=singur). Încă o dată jocul a traversat oceanul în 2004, datorită lui Wazne Gould din Hong Kong, un pasionat al jocurilor logice, care a dezvoltat și un program de calculator pentru crearea puzzle-lor Sudoku.

Astăzi Sudoku a devenit un adevărat fenomen. Sunt cluburi de Sudoku, forumuri pe internet, cărți de strategie, jocuri video, jocuri pentru telefoane

mobile și pentru serviciul teletext, versiuni pentru radio, campionate ... Ele apar în ziarele din întreaga lume, ajungând să înlocuiască secțiunile de bridge și cuvinte încrucișate.

Cea mai cunoscută formă a puzzle-ului Sudoku este careul 9 9, conținând subcareuri 3 3; unele celule deja conțin numere, iar celelalte trebuie completate) câte un număr în fiecare celulă) astfel încât fiecare linie, coloană și subcareu să conțină exact o dată numerele de la 1 la 9.

		5			8	4		
1	7			3		5		
	3						7	6
	4	6		8	3		5	
5			7			6	2	3
		9			5		8	
			8	6				7
4	1				2	8		
2						3	1	

Există însă mai multe variante de jocuri: careuri 4 4 cu regiuni de 2 2, careuri de 5 5 cu regiuni formate din 5 pătrățele, careuri 6x6 cu regiuni 2 3, careuri 7 7 cu regiuni formate din 7 pătrățele.

Grilele publicate menționează deseori gradul de dificultate. Acesta este calculat în funcție de ușurința de rezolvare printr-o metoda logică. Surprinzător, numărul cifrelor precompletate nu are aproape nici o legătură cu dificultatea unei grile. Grilele cu număr mic de cifre pot fi ușor de rezolvat pe când altele, cu număr mai mare de căsuțe precompletate de obicei, pot fi foarte greu de rezolvat.

Exemple:

Easy

		2			4	5	7	
4			1		3	6		
				2		4	8	1
1					9	7	4	
9								6
	8	6	7					9
8	9	3		7				
		1	8		6			4
	6	4	5			8		

Medium

3				1			6
				8		2	5
	4				9	3	
2				7			5
		4	3		2	1	
	9			4			3
	3	8					7
9	7		5				
4		8					2

Hard

						1		
9				5	8			
1			4		6	3	9	
		2						6
	6	9		8			5	7
3							8	
	1	6	7		3			8
			5	6				3
		3						

În ultimii ani, s-au dezvoltat multe alte variante de Sudoku, din ce în ce mai dificile și spectaculoase:

Sudoku diagonal: Fiecare linie, coloană, subcarea 3 3 și diagonala principală trebuie să conțină toate cifrele de la 1 la 9. Primul astfel de puzzle a fost propus de Walter Mackey și a fost publicat în 1990.

Diagonal

	7	2						
5	8				3	1		
					3	4		
		6	7					8
8					9	6		
	6		8					
	2	9					6	1
					1		9	

Sudoku par-impair: fiecare linie, coloană, subcarea 3 3 trebuie să conțină toate cifrele de la 1 la 9, astfel încât în celulele albe să se afle numai numerele impare, iar în cele gri să se afle numai numere pare.

2								4
				7				
		4			2			
	8		2					
		9				6		
					4		5	
			9			7		
				2				
7								8

Sudoku consecutiv: Fiecare linie, coloană, subcarea 3 3 trebuie să conțină toate cifrele de la 1 la 9. Toate celulele adiacente în care sunt numere consecutive sunt marcate special.

Sudoku „mai mare”: fiecare linie, coloană, subcarea 3 3 trebuie să conțină toate cifrele de la 1 la 9. În același timp cifrele din pătrate alăturate trebuie să respecte relația de ordine dată de semnul dintre ele.

Sume Sudoku: fiecare linie, coloană, subcarea 3 3 trebuie să conțină toate cifrele de la 1 la 9 și în același timp trebuie respectată corectitudinea operațiilor specificat

<table border="1"><tr><td>3</td><td></td><td></td></tr><tr><td>1</td><td></td><td></td></tr><tr><td>5</td><td>8</td><td></td></tr></table>	3			1			5	8		+	<table border="1"><tr><td>1</td><td></td><td>2</td></tr><tr><td></td><td>6</td><td></td></tr><tr><td></td><td>3</td><td></td></tr></table>	1		2		6			3		=	<table border="1"><tr><td></td><td>4</td><td></td></tr><tr><td></td><td></td><td>3</td></tr><tr><td>1</td><td></td><td></td></tr></table>		4				3	1		
3																															
1																															
5	8																														
1		2																													
	6																														
	3																														
	4																														
		3																													
1																															
<table border="1"><tr><td></td><td></td><td>3</td></tr><tr><td>6</td><td></td><td></td></tr><tr><td></td><td>9</td><td></td></tr></table>			3	6				9		+	<table border="1"><tr><td></td><td></td><td>1</td></tr><tr><td>9</td><td></td><td></td></tr><tr><td></td><td>7</td><td></td></tr></table>			1	9				7		=	<table border="1"><tr><td></td><td></td><td>5</td></tr><tr><td></td><td>3</td><td></td></tr><tr><td></td><td></td><td>6</td></tr></table>			5		3				6
		3																													
6																															
	9																														
		1																													
9																															
	7																														
		5																													
	3																														
		6																													
<table border="1"><tr><td>5</td><td></td><td></td></tr><tr><td></td><td></td><td></td></tr><tr><td>3</td><td></td><td></td></tr></table>	5						3			+	<table border="1"><tr><td></td><td>4</td><td></td></tr><tr><td></td><td></td><td></td></tr><tr><td>2</td><td>8</td><td></td></tr></table>		4					2	8		=	<table border="1"><tr><td></td><td></td><td>8</td></tr><tr><td></td><td></td><td></td></tr><tr><td>4</td><td>3</td><td></td></tr></table>			8				4	3	
5																															
3																															
	4																														
2	8																														
		8																													
4	3																														

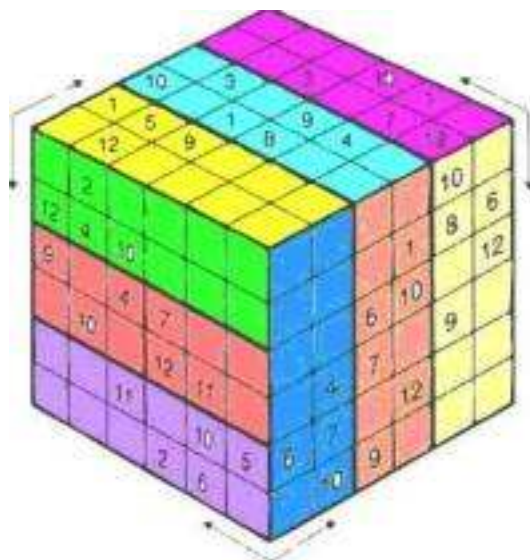
Sudoku Magic: fiecare linie, coloană, subcareau 3 3 trebuie să conțină toate cifrele de la 1 la 9. Cele 9 numere date (câte una în fiecare regiune) formează un pătrat magic: sunt câte 5 pătrățele gri pe fiecare linie, iar fiecare număr din interiorul zonei gri din fiecare regiune trebuie să nu fie mai mare decât numărul de celule gri din regiunea respectivă ; de asemenea diagonala principală conține toate cifrele de la 1 la 9.

			7		6	
2						
	9		5			
					1	
		4				
				3	8	

		5			4	8
6						1
		3			2	
						5
3			5			
				6		
4						2
	5				3	
2			8			9

Un alt tip de Sudoku a fost propus de Paul Muliadi. Acesta conține cel puțin un pătrat magic 3x3 oriunde în soluția puzzle-ului. Ed Russell a creat 64 posibile aranjamente de Sudoku Magic cu câte 5 pătrate magice fiecare.

Cubic Sudoku: în cubul $n \times n \times n$, fiecare „linie” sau „coloană” obținute prin alăturarea a două linii sau a două coloane aflate în prelungire (pe două fețe alăturate) și subcareaurile cubului ($2n$ sau n^2) trebuie să conțină toate numerele de la 1 la $2n$.

FILOZOFIA E RELIGIA MEA

Moto: „Nu există o metodă filozofică supremă, dar există mici metode cu terapii”

Filozofii mercantili vulgari au fost în majoritatea lor autodidacți. Și cei ce susțin că filozofia e religia lor au momente când sunt autodidacți. Autoperfecționarea în filozofie are ca scop depășirea filozofiei naive cu o concepție filozofică nuanțată. Filozofia naivă este corespondentul artei naive, în domeniul creației filozofice. Filozofia, fiind nuanțată, e opusul filozofiei materialist vulgare. Profesorii de filozofie au avut grijă și în perioada criptocomunistă ca elevii să afle și despre alte feluri de filozofii. Prin canale mass-media răzbat azi prin intermediul studiilor de caz, de etică aplicată, concepții filozofice neoprimitive. Această filozofie neoprimitivă contestă dreptul la demnitate al tuturor oamenilor, indiferent de avere, apartenență. Unele practici neoprimitive amintesc de concepțiile neoalchimiste.

De unde provine nevoia de nuanțare prin perfecționare filozofică a propriei noastre concepții?

Nevoia provine dintr-o „mutilare metafizică” străveche. Secvența secundă din mitul sfinxului explică miracolul filozofiei groțești apărute fără nici o pregătire prealabilă. Sfinxul apără taina infinitului pe care nu-l vedem și nu-l percepem. Acest handicap e învins prin propria noastră concepție filozofică.

P.S. Am trăit și eu schimbarea filozofiei de viață.

Coriolan Marinceaș

ÎNCERCAREA DE A ÎNȚELEGE

E întuneric... E frig...E trist...e trist să stai și să privești cum noaptea cade vast melancolică, vid albastră, obscură, pe același pământ inutil, peste aceiași oameni... Printr-o fereastră, lumea ți se pare mică... pentru că ochiul omenesc, din planul realității, poate percepe ce are în față, în stânga sau în dreapta... Totuși pe o distanță teribil de mică în comparație cu lumea întreagă! Însă, ajuns în planul paralel cu realitatea...în spațiul imaginar...deja noțiunea de limite nu se mai poate defini... deja tot ce vezi nu mai are bariere... Astfel...ajuns sus, în cimitirul constelațiilor cerului, o vastă întimitate ca un ocean, vezi Tot, înțelegi Tot...sau măcar încerci să înțelegi Tot!

Lumina nopții era solemnă ca o apă a destinului... Orice mic zgomot ce încerca să tulbure acea sfântă liniște se pierdea undeva... departe.... departe... în abisul nedefinit al tăcerii. Orașul tot era cufundat într-un somn adânc... o singură lumină îndrăzneală să iasă din rândul întunericului ce stăpânea lumea. Era lumina camerei mele...lumina slabă a lămpii cu gluga de metal. Ca în fiecare noapte... când nimeni nu ar putea bănuși măcar că cineva este treaz... cu lumina aprinsă... mă gândeam...mă pierdeam în lumina viselor, a gândurilor... aceștea apăreau și dispăreau într-o dezordine veselă, absurdul punându-și o și mai intimă stăpânire pe gândurile mele, în unele momente, și în acele momente intram într-un vid liric, un vid individualizat printr-o absență. Mă așezam la masă și începeam să scriu. ...scriam. ...scriam... Umpleam pagini întregi cu visuri, cu gânduri, cu trăiri...pagini al căror destin era coșul de gunoi. Nu reciteam niciodată ce scriam...poate că nu mă interesa, poate că mi-era frică, poate că pur și simplu nu puteam... Trăiam de ani de zile, noapte de noapte cu acest mister nedescifrat, captant, sensibil la forma vântului bombat în pânza cârmuită de un hiat iscusit și sigur. Trăiam în minciună sau în adevărul acelor nopți...

Deveneam tot mai retrasă, tot. mai închisă în mine, neacceptând nici un ajutor, nici un prieten, trăiam cu mine și atât! Soarele ce răsărea încet de undeva dincolo de lume, aprindea o candelă de aur sub dimineața de argint trandafiriu iar pentru mine... Stingea încă una din candelile ce îmi luminau fiecare dimineață a vieții din planul imaginar...! La început, mă bucuram de fiecare noapte, de fiecare moment ce contura noaptea de o nemărginire. Acum însă...am început să trăiesc cu teamă, scriam din ce în ce mai puțin, paginile deveneau din ce în ce mai goale, dar gândurile veneau continuu, înmulțindu-se... fiindu-mi însă teamă să le mai expun, să le mai scriu pe foaia albă care ajunsese să-mi fie singurul prieten intim, singurul care îmi știa toate secretele, toate suferințele. Teama se datorează sfârșirii vieții imaginare. Îmi plăcea să simt suferințele...eram curioasă să aflu...și normal că aveam curiozitatea cunoașterii și acestei suferințe, ce îmi contempla stihiiile de neguri, ca o lună conștientă, a cărei poluare răsturnată în spații ar privi infernul de nouri și vânturi al furtunilor care o cutreieraseră. Eram și eu conștientă de stingerea aces-

tei lumi care era singurul lucru ce îmi lumina gândurile...și o dată cu stingerea ei se vor duce și gândurile și visele. De altceva nu-mi era frică decât de dispariția lumii mele, lumii create de mintea unui copil speriat,dar nu tulburat, părăsit. În această lume mă refugiasem găsind ca umăr de sprijin gândurile. Cu ele mă hrăneam, cu ele trăiam și odată cu moartea lor, cu devenirea lor în ce au fost la început adică cenușă, știam că și eu mă voi duce, mă voi transforma într-o fantomă de parfum, un parfum înflorit pe fereastra sfântă a morții. Voiam să înțeleg de ce nu există și lucruri eterne, veșnice, iar în lumea mea, de ce totul trebuie să se evapore, să dispară, amintirea lui învechindu-se vertiginos și respingător învăluită parcă în mușcagii.

Încercam să înțeleg ceva imposibil de a înțelegi, de a realiza, iar acest lucru, imposibil de înțeles este NEFIINȚA.

Rodica Mureșan

Sentiment

Nu înțeleg... am greșit?
 Cer și eu iubire și-mi e refuzată,
 Să recurg ca o depravată
 La Zburător?! Nici chiar așa patetică nu-s!
 Nu-mi stă în fire să iubesc
 Dar, vreau să simt că trăiesc!
 Să nu stau doar în casa, să petrec...
 Ah! totul în jur e sec!
 Am rămas fără speranță...
 Sunt ținută într-un lanț în casă!
 Nu mă încălzește cu nimic faptul că afara e zăpadă !
 Vine 14februar'...și ce?
 Va fi rece ca în fiecare an...trist și singur...
 Oare ce gust are iubirea?!
 E dulce-acrișoara în mod sigur...
 Nu totul e dulce, sărutări și bomboane.
 Din păcate eu nu pot să aflu încă...
 Aștept cu înfrigurare ziua aceea în care
 Mă va lovi damblaua în cap,
 Am să mă cred cea mai tare,
 Că, alături e iubirea vieții, cea mai mare...
 Și când va fi timpul să pleci...nu te voi ține în loc!
 Du-te, piei din fața mea! Mișcă din loc!
 Te iubesc.

Andrea Moldvai

Banalitate

Ți-e silă de tine...
 Ai ajuns doar la relații banale,
 Pur carnale...
 Te simți decăzut; indecent, și totuși atât de modern
 Te folosești de ele...nu ai nicio vină
 Se lasă folosite...le place
 Le place cum le mângâi, cum le vorbești
 Dar vor descoperi vreodată cu adevărat cine ești?
 Să nu aștepti. La un iq de plantă să nu te aștepți
 Decât la rău,
 Ignoranță,
 Nepăsare;
 Și totuși...te eliberezi...
 Tot stresul de peste zi îți se eliberează noaptea
 Prin mult dorită înlănțuire a corpurilor.
 Deși nu îți se pare un nu știu ce.
 Consideri că e un viciu...o necesitate
 Nimic mai mult.
 Ții bine minte că atunci când ai iubit,
 A fost cu totul altfel
 Magic!
 Creând dependența.
 Dar în relațiile de peste noapte...nu ai găsit nimic asemănător.
 Te gândești de ce mai continui...de ce te limitezi la aceste relații...
 Ca să nu fii singur?
 Ca să fii în pas cu "moda"?
 Stai o clipă.
 Gândește-te
 Chiar vrei sa fie așa?

Andrea Moldvai

Ei bine ...

Cu unghia murdară de neglijență,
 Mușcată de nervi
 Scobește adânc, dezgroapă
 Ce-i între ochi și pleoapă !
 Degetul tău o să-mi împingă de-acolo visele,
 O să atingă ceea spre ce mă uitam,
 O să apese sufletul spre înăuntru
 Până prin inocența albului
 Va țâșni tot ce stă ascuns sub negru,
 Întemnițat adânc,
 Încătușat de iris,
 Și se va prelinge de-a lungul degetului tău.
 Acidul are să-mpungă porii pielii
 Și aceștia vor țipa:
 De ce curge Iadul pe ei.
 Ei bine,
 Dacă tu ai vrut să scormonești după adevăr,
 Eu ce să-ți fac?...

Alina Andreica

Călătorie

Simt că încet, mă sting,
 Viața se scurge din mine,
 Sunt ca o clepsidra, cer timp,
 Timp ce ia sfârșit mâine.

Îmi număr bucuriile și nefericirile din viața,
 Și-mi aduc aminte de privirea ta de gheață;
 Da, Moarte, te-am mai văzut o dată
 Dar, medicii m-au adus înapoi îndată.

Erai pe o punte și zâmbeai,
 Erai femeie frumoasă, mă mirai
 Prin comportamentu-ți de doamnă galantă,
 Zâmbetu-ți fals nu mă impresionează...

Nici părul buclat, nici pielea prea fină
 Nici haina de mătase, nici falsa expresie senină...
 Oamenii pașeau neîncredători pe puntea ta
 Care, spre a lui Hades împărăție ducea.

Pașisem pe puntea-ți, mă sufocam,
 Vedeam umbrele chinuite, rănite...plângeam
 Ultimul loc în care aș fi vrut să ajung, e aici...
 Noroc am, sunt salvată de medici.

Andrea Moldvai

Monstrul din întuneric

Fiecare întâlnire dintre vreun pas de-al meu cu treptele gălăgioase îmi anunța intrarea într-o lume a întunericului. Scârțâiau atât de iritant, ai fi putut spune că talpa mea le chinuia și ele scoteau un soi de miorlăit mecanic pe ton de disperare ca să-mi zgârie urechile în chip de pedeapsă. Degeaba îmi încordam fiecare mușchi încercând să calc cu pași de balet, treptele; de ciudă, insistau să trezească bezna la viață. Când torturarea lor a luat sfârșit, mă îndoiam că nu și-au îndeplinit misiunea.

În întunericul acela gros, eu cu o amărățâ de lumânare în mână mă simțeam ca un copil cu un băț care trebuia să-i servească în lupta împotriva unei armate. Până și flacăra se retrăgea pe fitil, intimidată, micșorându-se până la punctul de a mă abandona și a mă lăsa singură în luptă. În ciuda ei, umbrele se foiau pe pereți, se adunau toate urmărind fiecare mișcare a bieteii flăcări, la fel ca bătaușii mari care ridică tonul la un mic copil neajutorat și singur pe stradă. În spatele meu, întunericul se prelingea pe pereți în ritm lent și monoton, calmul prădătorului ce-și supraveghează victima era gata să mă scoată din minți. Pe măsură ce eu înaintam, el se scurgea de-a lungul zidurilor reci, se îngrămădea în spate, la un moment dat, s-a adunat atât de mult încât simțeam că mă va înghiți. Un fior de gheață m-a paralizat. Gâtul mi-era prea inert ca să verifice în spate și eu eram recunosătoare că aveam scuză să nu înfrunt ceea ce probabil n-aș îndrăzni să privesc.

Era așa liniște încât puteai să auzi cum unui șoarece îi dărdăia dantura, de fapt, era atâta liniște încât îți închipuiai că umbrele șușotesec între ele hotărând cu ce plan de atac să-mi pecetluiască soarta. Îmi era ciudă pe fiecare pas pe care-l făceam, era singurul lucru care nu-mi permitea să mă camuflez în mușenia întunericului. Fiecare pas declanșa parcă o serie de ecouri, în spate și în față, și oferea adversarilor poziția mea exactă. Tocmai pe când să-mi pun piciorul jos, să dau coordonatele actualizate, se mișcă ceva, se produse un zgomot, nu știu de unde. Nu putea fi piciorul meu rămas paralizat în aer. Asta până când o săgeată de spaimă mă cutremură și mă trimise în spate. Din reflex, am țipat. Apoi, am amuțit. Stăteam și mă holbam la monstrul din fața mea. Mărimea lui era dublată de umbra proiectată pe zidul rece și ochii lui îi luminau jumătate fața. Văzând ce impresie a lăsat asupra mea, a plecat satisfăcut să se ascundă înapoi sub perdeaua deasă a întunericului. Blestemat șobolan! Mi se părea că aud mișcarea mustășilor lui în timp ce râdea cu batjocură de disperarea pe care mi-a provocat-o. Nu mai era liniște. Nu știam ce s-a auzit mai tare: bătăile inimii mele sau râsul lui. Într-un fel, mă bucuram că am fost, în mod brutal ce-i drept, scoasă din starea aceea de încordare care abia îmi permitea să-mi alimentez plămâni cu aer, plin de mirosuri necurate, dar totuși vital.

Mi-am continuat expediția extrem de hotărâtă să-i pun capăt cât mai repede cu putință. Nu am mers relaxată mult timp fiindcă s-a instalat din nou liniștea, cuibărind iar tensiune în fiecare mușchi și ascuțindu-mi simțurile. Astfel am obser-

vat, blocându-mi calea, o grandioasă pânză de păianjen. Era atât de mare că mă închipuiai eu prinsă-n ea. Dar, până atunci, singurele ei victime erau două muște care, în sfârșit am întâlnit și așa ceva, erau mai speriate decât mine. Avea și de ce: se apropia un păianjen cu intenții ostile. Empatizam probabil cu bieteile muște pentru că mi se părea că simt vibrațiile pânzei la fiecare lovitură a unuia dintre cele șase picioare, tot mai alerte și tot mai intense, apropiindu-se cu nerăbdare de punctul culminant. În astfel de momente, cum ar fi și executarea unui soldat trădător, care își așteaptă moartea sigură ascultând toba, bătăile inimii parcă ar cânta la unison cu muzica, tot mai rapid, până când un sunet scurt și violent pune capăt la tot. Nu eram sigură cu ce poate greși o muscă, dar în mod cert incapacitatea de a fugi de moarte, disperarea crescândă, direct proporțională cu apropierea prădătorului, este indiscutabil mai dramatică decât moartea în sine. În special dacă prădătorul vine pe la spate, cum a făcut păianjenul cu musca și cum ... Vai, întunericul, care se adunase în spatele meu! Această aducere aminte mi-a determinat mâna să acționeze cu agresivitate și nepăsare față de minunata pânză și am înaintat în ritmul bătăilor inimii către destinație.

Cu mișcări reflexe apuc scara, o așez în poziție, așez fiecare talpă cu tot mai multă hotărâre, tot mai sus, întind mâna sperând să ating, în sfârșit, sticla prăfuită, dar degetele se împletesc într-o lipicioasă pânză. Oripilată, încerc în zadar s-o scutur, dar nu-mi mai pasă nici de ea, ridic lumânarea să evit pe viitor astfel de accidente urmărind să găsesc obiectul dorinței mele. Ridic ochii concomitent cu lumânarea și...

Stau întinsă pe jos, căzută de pe scară, cu ochii holbându-se către bolta de întuneric. Lumânarea s-a stins și întunericul părea și mai impunător. Era ca un adversar ce stătea deasupra celui pe care l-a învins, răsând încrezător pentru că și-a asigurat victoria doar prin trucuri infantile. Mă simțeam ca și cum aș fi fost rănită, puteam să mă ridic dacă vroiam, dar grăunțioarele de praf cu care eram acoperită mă țintuiau locului. Ca și „Goliat în țara piticilor”, piticii l-au acoperit cu sfori pe care le-au legat de mici țepușe bătute în pământ pentru a-l imobiliza pe uriașul care, altfel, i-ar fi putut nimici pe toți. Așa eram și eu acum doar că eram conștientă. Sau, mai bine zis, acum conștientizam totul: grăbită să termin ce aveam de făcut, nu eram concentrată la nimic altceva. Astfel, m-am speriat atât de tare, încât am căzut de pe scară la apariția acelei BLESTEMAT ȘOBOLAN. Blestemată să-ți fie mustășile pe care le agiți în momentul acesta! Blestemată să-ți fie umbra de culoare mai accentuată ca blana ta blestemată! Blestemați sa-ți fie ochii!

Nu mi-a mai păsat de nimic. Am reaprins lumânarea, am așezat iar scara și am urcat-o, am luat blestematul acela de borcan cu compot, am părăsit blestematul acela de beci și i-am spus mamei că, dacă mai vrea vreodată ceva de acolo, să se ducă singură, și că, dacă eu mai vreau compot, ori îmi pun pofta în cui, ori mă duc la magazin!

Alina Andreica

O clipă de plăcere...

Cu ochii-mi obosiți, închiși,
Încerc să-mi imaginez,
Cum mi-ar fi fost soarta
Dacă-i țineam deschiși...

Urechile erau ascuțite, spre mesajul tău, mamă,
Dar trupul nu voi să te asculte,
Simțea nevoia de împlinire, de căldură...
De inimă care să bată în același ritm.

Nebunia pentru o clipă,
O poți regreta toată viața;
Oricum, fapta...e făcută.

Mă doare când te văd distrus,
Tu, un om puternic, tată,
Zilele mele au apus
Te rog, mă iartă!

N-am vrut să provoc suferință, prin a mea prostie,
Dar tentația era prea mare, mi-e rușine...
Buzele moi și suculente,
Ochi plini de viață, piele fină
Acum ești sub tratament,
Tu nu porți nici o vină!

Vina e a mea,
M-am lăsat condusă de impuls și sentimente,
Iar acum zac întinsă, plină de regrete...

Minte păcătoasă! Cum ai putut să mă trădezi?
Trup cald, suflet trist, n-ai să mă mai vezi!
Privesc în gol, și meditez...
Dac-aș fi avut grijă, să mă protejez!

Lumânări parfumate, bețișoare aromatate,
Ce bine v-ați îndeplinit rolul!
M-ați amețit, n-am simțit golul,
Doar plinul, căldură, iubire...

O oră de plăcere,
Ce-a mai rămas din viață...
REGRETE!

Andrea Moldvai

Iubire

Cine credea că dintr-o prietenie
Atât de repede putea să fie
Iubire, iubire cu adevărat ?

Cine credea că într-o săptămână
Noi doi, ne vom ține de mână
Atât de special și delicat ?
Iubindu-ne cu adevărat.

Cum se numește acest sentiment
Ce te poartă atât de lent
Unde niciodată n-ai visat ?
Iubire, iubire cu adevărat !

Și ce te face nemuritor,
Fericit și-atât de visător ?
Iubirea, iubirea cu adevărat.

Iris Morar

Pași de rac

Ceață-n față...
ceață-n spate.
Dar, cred în soare!
Ceva-mi râde în piept
Măine voi fi mai departe, mai confuză...
Orașul bătrân a fost
spălat de valuri
Cu alge încălcite printre dinți nu poate
Respira.
Trenul merge înainte, eu fac:
cu mâna spre ziua de ieri
și nu pași de rac!
Mintea-i lipicioasă printre degete, strânge
pumnul! Stoarce-o
de regimul dictator asupra
inimii supuse,
obligată să joace teatru!
Sunt deja eu, nimic
nu mai poate zgâria.

Alina Andreica

Am crescut

Hai să-ți spun
cu ce sunt azi om mai bun
decât în copilărie
când nu știam ce eu cea de azi știe.
Când eram mici și ne cuprindea tristețea,
am spart vaza și credeam că am făcut ceva rău
Spuneam o minciună și închideam ușa
Și reveneam la zâmbet mereu.
Azi suntem mari și ne cuprinde tristețea;
Azi n-am stat jos nici măcar un minut.
Spunem o minciună și închidem ușa
Zâmbetul adevărat e tot mai greu de obținut.
Azi mi s-a spart mingea preferată,
Mama și tata nu se mai împacă,
Plouă și nu pot ieși la joacă,
Oare nu se mai termină odată?!
Azi, când eram mai grăbită,
Mi s-a spart o roată.
Fetița mea cea mică
Încă e nemâncată.
Aș vrea să fie cum a fost pe vremuri, odată...
Cu fiecare zi ce trece
Ceasul bate tot mai slab și mai repede;
Timpul a trecut,
Noi am crescut,
Ne-am întâlnit cu realitatea rece

Alina Andreica

Stigmata

Se spune "Morții cu morții, viii cu viii"
Dar, eu unde mă gădesc?
Pe pământ, sau în el?

Cât timp mai trăiesc?
Voi ajunge să mă îndrăgostesc?
Ca orice adolescent, să iubesc?

Soarta-mi este crudă
Sunt arătată cu degetul,
Parcă aș fi stigmatizată

Ar trebui să fiu izolată, depărtată
De tot ce mi-e drag,
De cerul albastru,
Să ajung sihastru...

Dar nu! Nu voi permite!
Fruntea sus, capul înainte!
Mai sunt și alții ca mine,
Fă-ți noi prieteni,

Dar, nu uita, că doar cel care
Plânge, suferă cu tine,
E prieten adevărat!

Andrea Moldvai

Încă nu i-am spus...

Cred că momentul potrivit ca s-o fac va fi petrecerea de ziua mea când împlinesc 48 de ani. Și sper cu tărie că n-o să observe până atunci.

Aș putea spune că e chiar ignorantă. Adică, am un piercing de două săptămâni jumate și încă n-a observat (profund îndatorată forțelor divine pentru asta).

Problema e că am luat 6 în teză la informatică. Încă n-am avut...ocazia să-i aduc la cunoștință, dar poimăine e ședința cu părinții și prevăd încă două săptămâni fără internet în caz că nu am o subită pierdere de memorie și uit să-i spun. Alaltăieri mi-a spus să nu îndrăznesc să am vreo medie de 9. Și m-a pleznit (bine, poate că ultima menționată era pentru că a văzut un 8 la chimie în carnet, de acum două luni). Ideea e că nu-i tocmai momentul potrivit pentru „Hei! Am un cercel în plus” față de stocul normal de plus minus doi admis de ea și regulamentul de ordine interioară al familiei.

O să-mi scoată internetul...Bine adevărul e că, în general, e pornit tot timpul, probabil mă distrage, teme între timp nu prea fac și n-aș vrea să devin dependentă și să n-am o viață la fel ca puștii ăia obsedați de m.m.o.r.p.g-uri făcând asta toată ziua. Dar nu-i ca și cum aș învăța mai mult în lipsă de internet. Probabil aș sta cu ochii pe pereți și-aș desena tot timpul(da, desenez prea mult. O să distrug o pădure ecuatorială într-o zi – ultimele două pagini de la sfârșitul caietului de algebră s-au umplut deja și inspirația din timpul orei nu pare să dispară). Internetul este necesar pentru păstrarea echilibrului meu psihic, social și mental, dar generația pre-comunistă pare să aibă anumite probleme de înțelegere a fenomenului, manifestate de marea masă.

Aș vrea să înțeleagă că există lucruri mai grave pe lumea asta decât să aibă progenitura trei-patru medii de nouă. Pericolul iminent al scoaterii cablurilor și ascunderea

lor în ungherele întunecoase ale dormitorului matrimonial îmi creează o serie de idei revoluționare și planuri strategice(dar sunt un copil realist, de mate-info, conștient c-o să dispară toate în vreo trei săptămâni).

Totuși, simt nevoia de exprimare. Cred că am o supra-doză de imaginație în momentul ăsta. O să iau toți banii pe care-i găsesc în casă(am primit ieri alocația – 400 de mii, huuhaha!) și-o să plec cu trenul în Baia Mare. O să mă sune și-o să le spun că nu mai vin acasă. Plec ilegal „din țară”.

Vreau să mă mut în Norvegia cu băiatul ăla, să se lase de școală, să ne apucăm de contrabandă cu bomboane mentolate (și să câștigăm sume exorbitante) și să locuim într-un hotel cu pereți tapetați din Austria. Apoi, îmi vând lucrările, ajung artistă recunoscută internațional și-o să scriu o carte despre mine.

Peste doi ani, când voi fi ajuns deja arhicunoscută și extraordinar de bine plătită, o să se reformeze sistemul de învățământ în Europa și pe baza mediilor din anii de școală o să primesc bursă la Oxford (se face arhitectură la Oxford?)...o să primesc bursă ca să studiez arhitectura la Oxford. Și el la fel. După ce absolvim, o să proiectăm clădiri pentru cele mai mari firme, apoi ne vom muta în Irlanda, într-o casă cu acoperiș din țiglă închisă la culoare, tencuială roșie și geamuri cu obloane, de pe un deal verde și însorit. Cu iarbă din aceea care bate înspre galben și dimineața strălucește roua pe ea...

La marginea dealului sunt stânci, apoi înc-un deal, apoi marea. O să mergem cu copiii să căutăm scoici pe plajă și el o să aibă un pulovăr în dungi și-o să-i bată vântul prin plete...

Măine am test la geografie? Ar trebui să mă culc acum.

Oana Silaghi

Răspuns

Întotdeauna am pus întrebări stelelor
și-ntotdeauna am așteptat răspunsul scris printre ele
Nu vreau să regret că m-am născut,
ce să fac în acest sens?
Dacă se cicatrizează ploaia,
am să pot să mai zâmbesc?
De unde să scot raza care să spele
viitorul ofilit pe mormânt?
Unde va ajunge
gândul aruncat în vânt?
Cât mai trebuie să luptăm, pentru ce
și, oare, acel ceva merită efortul?
Aș mai avea o singură întrebare:
E și credința un răspuns? !

Alina Andreica

Tinere!

Luna nouă-și desface zâmbetul
 în lumină palidă de cleștar
 Tinere, iar visezi cu ochii deschiși
 De nu mă asculți?!...
 Dacă-ți așteți ochii de cer,
 când capul îți va fi plecat,
 cârligele vor desface baraje
 până acum atât de rezistente și de minunate;
 Visele vor cădea
 ca fulgii de nea ;
 abia le vei atinge
 și se vor topi...
 Tinere, iar visezi cu ochii deschiși?!...
 Omu' nu-i făcut să zboare ;
 E doar un androgin ce visează,
 ce-și caută împlinirea printre nori
 Găsind doar dezamăgiri, se metalizează.
 Tinere, iar visezi cu ochii deschiși?
 Crezi că orbul își găsește mai ușor drumul
 decât cel ce privește realitatea?
 Crezi că, dacă zâmbești ca un nebun
 lunii,
 ea-ți zâmbește înapoi complicitar?
 Tinere...de ce
 mă asculți
 când îți zic să nu mai
 visezi cu ochii deschiși?

Alina Andreica

Timpul (curge pe obraji)

De la naștere în așteptare
 și în căutarea unui țel fără formă
 am plecat de lângă ruine înspre lumină,
 dar vântul negru de scrum
 mă urmărea pe-al meu drum,
 umplea ochiul și lacrimile timpului,
 curgeau pe obraji.
 Coroana înțeapă cerul cu mândria ei,
 dar rădăcinile nu pot părăsi pământul.
 Oameni, nu vă puteți desprinde de trecut;
 se va întoarce și va curge pe obraji.
 Când ochii fugari
 forma țelului o vor distinge,
 lacrimile timpului îi vor mânji.
 Rumeș de cadavre, vise murate,
 vor curge pe obraji și
 vor rămâne
 suspendate de bărbie,
 spânzurate de sprâncene.
 Pânze de ceară peste ruine crescute
 peste rame de poze cu figuri grizate,
 trenuri pierdute,
 prost îndreptați pași,
 lacrimile timpului
 vor curge pe obraji.
 Ia-ți, omule, sacul de amintiri în spate,
 cară-le povara și du-te mai departe!
 Așa!...Când forma țelului se va contura pe ceață,
 nu vei privi în urmă, ci doar în față.

Alina Andreica

Eu și.....Tu

**Nu-ți cer nimic,
 Decât să ții la mine
 Să mă iubești măcar puțin
 Și să uităm de noi ...
 Să facem din soare ploi.
 Chiar de nu mă crezi,
 Eu te iubesc pe tine !**

**Să nu-ți imaginezi
 Că te voi părăsi, așa, de-odată.
 Să-mi spui dacă tu vezi
 Fericirea-n altă față,
 Atunci mă voi retrage
 Și astfel se va șterge
 Tot ce ne-a legat pe noi:
 Soarele făcut din ploi.**

Iris Morar

Ca o stea

Vântul suflă iar neliniște spre mine
 Privesc cerul singură
 Una dintre stele
 Privește singură spre mine.
 Voi aștepta aici
 Să se strângă în jurul meu
 Alte corpuri goale
 Iar, când mă voi întoarce acasă,
 Nu voi fi cu nimic mai plină.
 Stând aici
 Tăcerea începe să foșnească.
 Visul, văd tot mai mult visul
 Cum se clarifică.
 Steaua cade...
 Cerul rămâne mai pustiu...
 Bătrâna eu devine mai bătrână
 Cu cât cerul devine și el mai alb
 Prin ștergere.
 Tânăra inimă devine mai tânără
 Cu soarele ce se ridică
 Și eu voi cădea
 În căutarea visului.

Alina Anreica

Stingere

Încet, mă sting
 Nici n-am avut șansa să te-ating...
 Încet, încet mă mistuiesc,
 Evit să te privesc...
 De astfel de dureri din păcate,
 O să mai am parte...
 E trist dar, adevărat...
 Urăsc sa mă gândesc la tine,
 Mă gândesc la toate lucrurile
 Care...n-au fost să fie...
 Mă gândesc la grămada de suluri
 Ce-ar fi așteptat pe masa
 În speranța că le voi umple acasă...
 Nu mai am cu ce...
 Trist? Nu, e ceva cu adevărat educativ,
 Ce nu te omoară, te face mai puternic.
 Educativ la mod figurat evident...așa zic...
 Deși nimic nu e imposibil,
 Aici chiar ca încep să-mi pierd răbdarea
 Și bineînțeles speranța
 M-am săturat de așteptat!
 E ceva prea mult și nou pentru mine...
 De ce nu îți pot da drumul?
 Ce mă leagă de tine?
 Indiferența cu care m-ai tratat?
 Să știi că acest lucru mă enervează cel mai mult la un
 băiat!

Andrea Moldvai

Paianjen

A apus vremea mea înainte de a răsări
 Dar aripa se mai zbate-n cheag;
 Iad? Vine să mă inunde?
 Da, de unde!
 E doar ce-a expectorat ceața
 Vag.
 Îmi văd viața.
 Ce-i, paianjene?
 Te simți singur la mine-n piept?
 Și eu în mine...
 Mi s-a părut că trăiesc
 Dar...mi s-a părut...

Alina Andreica

Reticență

Stau, privesc cerul înstelat
Mai știi ca exist, sau m-ai uitat?
Am senzația că aș putea să vă ajung, stele,
Dar, îmi trece, nu pot opri mistuirea din inima
mea...

Dacă am sta nedezlipiți secundă de secundă, ceas
de ceas,
Unde ar fi pasiunea, ai crede că te țin în laț,
Nu am putea sta tot timpul împreună, clar
Prietenii, ne-ar aștepta în zadar.

Te rog, înțelege! Mai simt nevoia să fii lângă mine
Să mă strângi în brațele-ți puternice
Să-ți simt parfumul pielii, să stau cu tine,
Să-ți urmăresc mișcărilor energice...

Mă inspiri în tot ce fac,
N-am mai pățit așa ceva
Ah! Mai bine tac!
Aceste lucruri fiind spuse, te rog,
Lasă-le în reticență...

Andrea Moldvai

Lume grăbită

Și zilele se-adună, una peste alta,
Și orașul crește intens ;
Cărămizi de neagră piatră, una peste alta,
Și trecutul este șters.
De ce m-ai cunoaște, grăbită lume,
Printre moaște ale vremurilor bune?
De ce m-ai ști, printre măști de lut,
În vântul dedemult?
Punem pași-naintea minții
Așa! Așa obișnuim
Strângem pumnul, strângem dinții,
Doar ca-n jur să nu privim
Iar de ne-am opri
o vreme,
Oare s-ar sfârși, oare-ar începe?
De ce m-ai observa printre furnici?
De ce în jos la mine te-ai uita,
când peste mine te ridici?
De ce m-ai iubi, lume complicată?
Când te voi părăsi,
ai să uiți c-am fost vreodată.

Alina Andreica

Adevărat

Vezi, că ți se perturbă sângele,
Nu mai cânta înghițind cenușă !
Ce-ai de ascuns după perdele?
Ce-ai de ascuns după ușă?
Ai alunecat urcând pe scări
Spre Rai. Să schiopătezi...
Umed de-atâtea stări
Se pierde-n baltă tot ce visezi.
Schitează o muscă pe perete
Așa vezi sufletul gol.
Absorbit de burete
Tot ce e logic și domol
Rămâne ce-i adevărat
Chiar dacă acoperi:
Mâneci, gulere... Tot pătat
Sub piele-ai să descoperi
Și dacă ieși afară
Într-un vânt eliberator,
Toate oasele să zboare!
Toate grijile-n cuptor!
Dacă tot ce-i adevărat
Sus pe cer se va vedea,
Va fi plictisitor și rece și plat...
Dar asta la tine-mi va plăcea.

Alina Andreica

De ce?

Din prea mult orgoliu, prea multa mândrie
Te-am pierdut...
Ai zburat ca puful de păpădie
Nici un cuvânt, o privire, ai rămas mut;

Și acum blestem ziua, ceasul, secunda
În care te-am neglijat dar ai fost torturat
Cu priviri promițătoare, înșelătoare
Zâmbete, surâsuri și, cunoscutul din gene fluturat.

Mult curaj ți-a trebuit
Să intri în vorbă cu mine
Tu, fiind mai timid,
Sau, cuminte...

Ne înțelegeam minunat
Deși erai și ești incapatanat;
Lăsăm după tine, dar, m-am saturat
Am știut ca ești perfect, de când te-am sărutat...

Tocmai de aceea am greșit,
Erai și ești prea perfect
Și mă întreb de ce, de ce nu ne-am mai dat o șansă?
Din mândrie, orgoliu...

Andrea Moldvai

Kaze

A furat gânduri pierdute,
Sentimente tăcute,
Un pic din tine; a prins
În zbor un vis,
Frunza copacului din parc
Rătăcirea de aseară, aburi de alcool
Praf de lumânări, complicitatea perdelei,
O pagină din jurnal;
Le-a plimbat printre blocuri
Le-a mângâiat pe lângă obrajii tăi
A pătruns în piept
Și a dansat cu toate vals.
A venit lângă mine,
Mi-a adus câteva amintiri în bagaj;
Aripi pentru suflet.
Mi-a asprit mâinile
Și mi-a arătat încotro o ia ziua de mâine.
Dar a cerut puțin din ziua de ieri
Și a mers mai departe.
Și drumul nu și-l va sfârși niciodată.
Cum să nu iubești vântul?

Alina Andreica

Sloi topit

Multe zile au trecut
De când nu te-am văzut...
Inspirația-mi s-a dus de râpă
Expresia-mi feței e tâmpă

Privesc în gol minute-n șir,
Te vad, dar tu nu ești...
O briza, mă trezește lin
La realitatea crudă, luminată de corpuri cerești...

Tu, soare, nu vrei să apari?
Te ascunzi după nori, apari și dispari...
Așa ești și tu, apari ca prin ceață,
Mă îmbrățișezi și pleci, lăsându-mă un sloi de gheață.

Da, un sloi ce doar de tine poate fi topit,
A ta privire, surâs, mângâiere, șoptit...
M-ai fermecat, m-ai vrăjit,
Și prin absențe scurte m-ai călit.

Cu drag, te privesc și cugetez:
Ce m-aș fi făcut dacă nu te-aș fi întâlnit?

Andreea Moldvai

Privindu-te, mi-aduc aminte...

Răceala neplăcută se extinde
Prin corpul-ți lungit în tenebre
Uitat de lume, uitat de soartă...
Zaci în beznă... Moartă.

Prin ochii tăi deschiși, sticloși
Nu mai disting nimic frumos,
Sau viu, din tot ce-a fost odat'!
Erai... frumoasă, ca o fată de-mpărat.

Ai putrezit ca o epavă...
Cuvânt foarte usturător;
M-ai lăsat cu răni deschise,
M-ai lăsat să mor de dor!

Mă uit cum zaci liniștită
În netulburatu-ți somn de veci...
Pierdută ești, fetițo!
Pierdută ești, pe veci...

Andreea Moldvai

Budismul

Buddha foe

Inițial, reprezentărilor lui Buddha nu i-au fost date forme umane. Figura senină, acum familiară, a lui Shakyamuni a devenit icoană a budismului în secolul al II-lea A.D. Aceste reprezentări datează din perioada Kushan și a școlilor Gandhara sau Mathura. Buddha este de obicei portretizat în meditație profundă, iar caracteristicile sale fizice adoptă câteva din cele 32 de căi de identificare cu Buddha. Deci, este prezentat adesea în haina monahală simplă, cu un nimf, cu urechi alungite în jos sau mărite, cu o urnă (un semn pe frunte reprezentând al treilea ochi al viziunii spirituale) și cu tushisha, o protuberanță cranială (reprezentând cunoașterea).

Roata foe, dreapta

Roata este un simbol antic puternic pentru ciclul vieții și are semnificații în majoritatea religiilor. Când este prezentată cu 12 segmente, ca aici, simbolizează lunile anului sau cele douăsprezece Aditya. Cele douăsprezece spițe ale roții reprezintă cele douăsprezece verigi (*nidana* în sanscrită, *tendrel* în tibetană) din cercul existenței interdependente, totul reprezentând o lege a naturii a

cărei transcendență este numită iluminare. Roata denotă și soarele cu razele radiind dinspre centru și este de asemenea semnul zeilor Soarelui din mai multe culturi. Prin implicația sa în mișcare, poate fi și un semn al Cosmosului, al timpului și al destinului. Are o rezonanță particulară în religia budistă atât ca Roată a vieții, cât și ca Roată a legii (de obicei cu 8 spițe semnificând puterea spirituală și iluminarea). Poate servi și ca o prezentare neiconică a lui Buddha. Împreună cu lotusul alcătuiește una din chakre – centre de energie spirituală și psihică.

Mâna lui Buddha foe

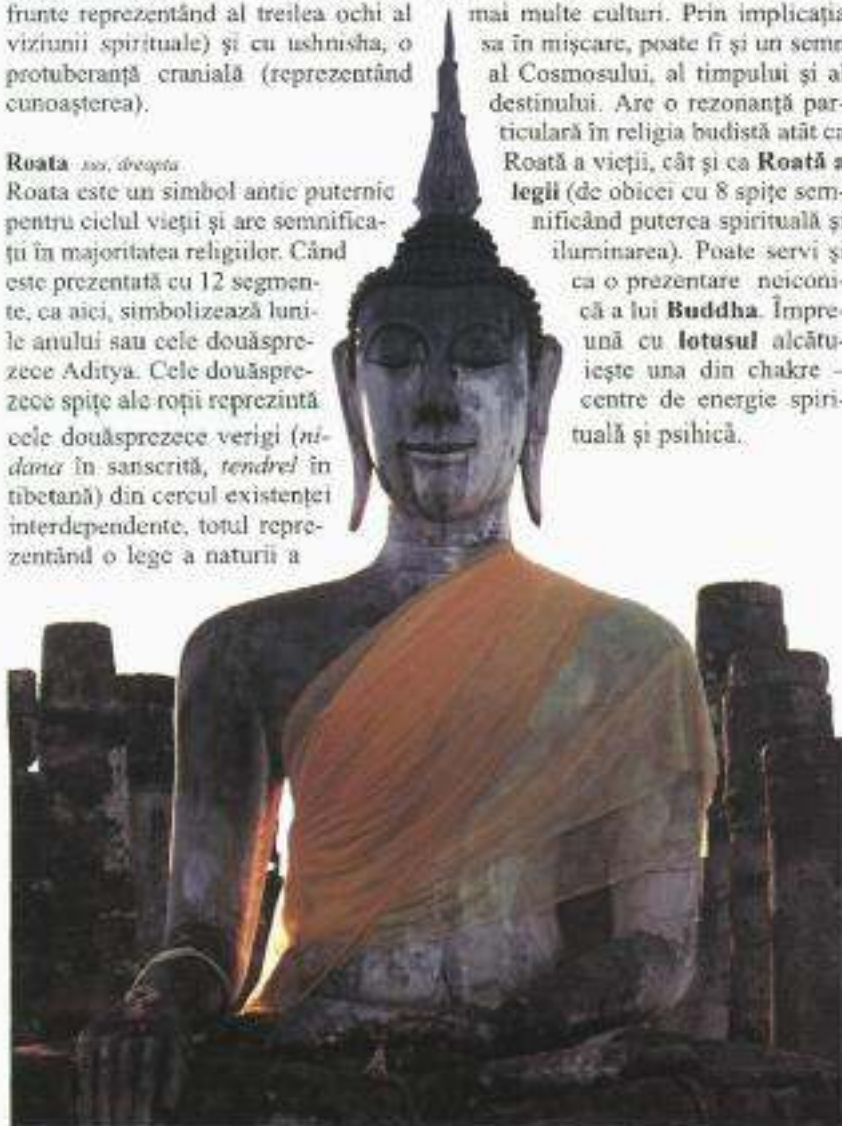
În imaginile lui Buddha, portretizarea mâinilor este încărcată cu o mare semnificație. Multitudinea și varietatea gesturilor sunt numite colectiv mudra (aceste gesturi simbolice pot fi văzute și în dansul indian și în ritualurile hinduse și budiste). În timp ce mâna lui Buddha exprimă în general protecție, mudra simbolizează puterea spiritualității luminate. Deși există peste 500 de poziții mudra, Buddha este portretizat de obicei făcând una din cele cinci: mâna dreaptă înălțată pentru a demonstra neînfricarea, exe-

cutând conturul unei roți pentru a da importanță legii sale, mâinile împreunate îndreptate în sus, în meditație, o mână îndreptată în jos, pentru a chema pământul ca martor (mudra *bhumi sparsha*, prezentată aici) sau cu o palmă privind în sus, oferind daruri.

Dharma Chakra pagina alăturată sus

Dharma Chakra cu opt spițe este roata legii lui Buddha (chakra înseamnă „roată” și dharma „legea” în sanscrită). Uneori se face referire la Buddha ca „cel care învârtă roata cuvântului și a legii”: când a propovăduit la Sarnath a pus în mișcare dharmă chakra. În timp ce cercul simbolizează perfecțiunea dharmei, fiecare spiță reprezintă Calea celor opt credințe nobile (calea constituită din credința dreap-

tă, valorile, cuvântarea, conduita, existența, strădania, conștiința și meditația) pentru a trimite credinciosul spre iluminare și Nirvana. Prin rotirea sa fără de sfârșit dharma chakra exprimă ignoranța și iluzia, iar spițele sale ce converg spre centru, drum egal cu însuși Buddha. Buddha poate fi uneori portretizat făcând mudra dharmeri chakra cu mâinile, iar simbolul este uneori prezentat pe **urma de picior** a lui Buddha, când înseamnă că el este stăpânitorul Universului. Prima rotire a dharmeri se consideră că a avut loc în parcul cu cerbi din Sarnath, Varanasi (Benares) al zilelor noastre. Roata Legii, Adevărului și Vieții este unul din cele 8 simboluri de bun augur ale budiștilor chinezi.

Scoica conch (absida) *jos, abiaște*

În acord cu tradiția budistă, sunctul de ecou al scoicii semicirculare simbolizează vocea lui **Buddha**, propăvăduind legea, deci **înțelepciunea**, puterea orăției și a sunetului. În plus, este un semn al victoriei asupra samarei (un stadiu existențial de suferință egal, în general, cu reîncarnarea). O cochilie albă înseamnă putere pe **pământ**. În budismul chinezesc scoica semicirculară este una din cele 8 simboluri de bun augur și poate anunța o călătorie prosperă, după cum scoica este asociată efectelor benefice ale **apei**. Scoica absidială joacă de asemenea un rol important în simbolismul hindus, unde este sacrificată pentru Vishnu și articulează chemările lui urmașilor pentru a-i trezi din ignoranță. În Islam, are semnificația urechii care aude cuvântul divin.

Parasolul *jos*

În budism parasolul, umbrela de soare sau umbrela este un simbol de înălțare, demnitate și onoare, la fel ca în India, China și Japonia. Personajele importante, regi și prinți, după tradiție, erau protejați de **soarele** puternic asiatic cu parasoluri, care au devenit semne de distincție temporală și de suveranitate și erau asociate cu figuri religioase ca **Buddha** și bodhisattvas. Așadar, parasolul este ținut deasupra lui Buddha de către Indra, iar în mâinile lui Mo-li Hung – regele ceresc al Sudului în budism – simbolizează cutremurele și întunericul.

Semnificația mistică a umbreleței ca o legătură între rai și pământ este pe mai departe susținută de formele sale: calota ei sferică este o reminiscență a soarelui, iar spițele, a efectului radial al razelor solare și a boltei raiului, în timp ce bastonul se comportă ca un *axis mundi*. Majoritatea para-

solurilor folosite în ceremoniile religioase au multe straturi (cu ecou la turnul **stupei**), semnificând ierarhia raiului și stadiile drumului spre Nirvana. Chiar fiind un simbol al suveranității, parasolul reprezintă protecția datorită funcției sale. *Chattah* de aur este unul din cele opt simboluri de bun augur în budismul chinez, iar în hinduism, parasolul este ținut de Vishnu în apariția sa ca pitic și de Jashoda, mama Irishnei.

Peștele *jos*

Într-o paralelă izbitoare cu Iisus în creștinism, **Buddha** este pescarul de oameni, și de aceea simbolul peștelui este strâns legat de el. Ca una din cele șapte apariții ale acestuia, peștele este uneori descris pe **urma de picior** a lui Buddha și atunci capătă altă semnificație, anume, reprezintă libertatea de a renunța la restricțiile dorinței și atașamentului. Poate să anunțe de asemenea urmașii lui Buddha.

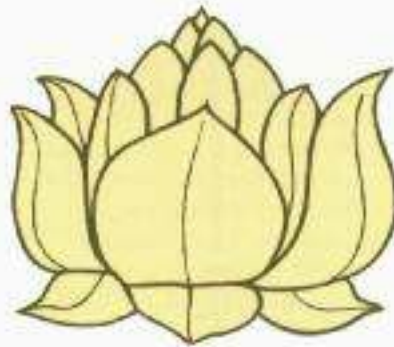
Spiritele păzitoare 107

Gardianul care străjuiește palatul regel din Bangkok, Tailanda, poartă un costum elaborat și o mască înfricoșătoare cu care îi sperie pe intrușii răuvoitori. Investit cu o față neumană, el cheamă puterile supranaturale ale spiritului păzitor simbolizat prin mască. Spiritele păzitoare joacă un rol important în tradițiile budiste (în care, ele sunt de obicei zei, demoni sau bodhisattva) și în șintoismul japonez (la fel ca în alte culturi, incluzând și băștinașii americani) și au atributele pozitive de protecție, putere spirituală și aduc norocul. În particular, ele sunt considerate ca protectoare ale locurilor sfinte.

Lotusul 108, centru, deaptes

Având un simbolism profund în Egiptul antic și în hinduism, floarea de lotus este sacrificată lui Buddha, („Illuminatul” – cuvânt sanscrit) care deseori este prezentat așezat pe un lotus sau țâșnind ca o flacără din centrul lotusului. O varietate a nufărului, lotusul, se înalță dimineața din apele mlăștinoase pentru a înflori și de aceea este un simbol al purității, al reînvierii și al frumuseții perfecte în Asia. Lotusul simbolizează apariția vieții din firisorul apelor primordiale. Împreună cu roata, floarea de lotus deschisă, constituie o **chakra**, Roata existenței spirituale. Cu cele opt petale, floarea semnifică direcțiile cardinale și armonia cosmică și este folo-

sită în **mandale** ca simbol meditațional, cu o mie de petale denotă revelația spirituală. Bobocul de lotus simbolizează potențialul. Uniunea dintre fericire și nuditate, adică poarta spre practica tantrică, este numită *mani padme* („giuvaer în lotus”) – lotusul cu Buddha reprezentând inima sa. Lotusului i se atribuie și un simbolism sexual, bijuteria și lotusul reprezentând falusul și, respectiv, yoni-ul. În plus, lotusul este un atribut al lui Buddha Amitabha, Kwa Jin și Maitreya Buddha și al Tarei – Mama Buddhaelor. În budismul chinezesc lotusul este unul din cele opt simboluri de bun augur. Acum este emblema Indiei și a Egiptului.

Stupa 109

Stupa este un monument mult vizitat în India, marcând locurile de odihnă veșnică a cenușei imperatorilor și a unor personalități religioase ca Buddha

Shakyamuni, iar mai târziu a călugărilor budiști și a relievelor sfinților. Dintr-un simplu cavou de înmormântare de forma unei movile tumulare, stupa câștigă un acoperiș distinctiv, ca cel al unui dom, uneori cu mai multe nivele (forma din care derivă povestea celor nouă pagode ale Asiei orientale). Chörten-ul tibetan (așa cum este prezentat aici) este identic ca stil cu stupa. Construită pe o bază **pătrată** (reprezintă **pământul**), stupa este un simbol cosmic: cele patru **portii** pe fiecare parte reprezintă direcțiile, punctele cardinale; nivelele sale circulare (reprezintă **apa**) semnifică drumul cunoașterii dintre planurile existenței, iar domul (anda) simbolizează **focul**. Echilibrată pe o farfurie (semnificând **aerul**) apexul domului este dominat de un vârf ascuțit simbolizându-l variabil pe Buddha, copacul Bodhi sub care Buddha a atins iluminarea și *axis mundi*, care atinge eterismul. Inelele (chakra) care îl înconjoară reprezintă elementele lumii superioare. Deci energia spirituală este eliberată în sus prin stupa, de la baza sa pământeană spre rai. Așa cum reprezintă stadiile de viață, cunoștințele, începuturile, inițierea și înălțarea, stupa este întruchiparea arhitecturală a legii lui Buddha, dharma, și, la fel ca **mandala**, a cărei combinație de forme le deține, în structura de construcție este creată ca ajutor pentru meditație.

Mitologia greacă/romană

Simbolul lui Jupiter *☉*

Acest simbol grafic reprezintă scheșma zeității supreme romane, Jupiter (Zeus, la greci). Este compus dintr-un dublu trident (semnul lui Neptun/Poseidon), și deci simbolizează nu numai puterea asupra apelor, ci și **tunetul și fulgerul** și furtunile, iar cei trei dinți de furcă semnifică lumina fulgerului. Mai mult, dacă acest semn este întors într-o parte devine simbolul zodiacal al **Peștilor**, ale căror planete de influență sunt planetele Jupiter și Neptun. Există o similitudine

izbitoare cu simbolurile legate de zeul scandinav, Wotan (sau Odin) și de zeitatea babiloniană, Adad, zeul furtunilor cu tunete.

Ianus *☽*

Această monedă romană îl prezintă pe Ianus, gardianul raiului, și al **porților și ușilor**, în general. Ianus apare mereu cu două fețe care privesc în direcții opuse (pentru a-i vedea pe cei care intră și ies). Semnifică ambiguitatea și caracterul cu două fețe. Romanii deschideau templele lui pe timp de război, dar le închideau pe timp de pace, deci numele lui poate fi asociat războiului. Ianus poate să simbolizeze de asemenea călătorii și noi începuturi, iar astăzi este păstrat sub numele de Ianuarie – lună care contemplă anul care a trecut și privește înainte spre viitor.

Tridentul lui Neptun *♆*, *♁*

Tridentul zeului roman **Neptun** (Poseidon în Grecia antică) este o **furcă** cu trei dinți, care uneori se termină cu vârful de săgeți. Neptun era zeul mării, iar tridentul este un simbol net

al autorității și puterii sale: în lumea umană, era un instrument folosit foarte mult pentru prinderea **peștilor**, iar în mâna puternică a lui Neptun crea surse de **apă** dătătoare de viață, revărsări distrugătoare sau furtuni devastatoare pe mare, după dorința lui. Tridentul deține caracteristicile semnelor pentru **apă** (al cărui stăpân este) și pentru **foce** (ca simbolurile relatate ale tunetului și fulgerului; simbol al omnipotenței divine). Furca tridentului a fost asemănată cu razele **soarelui**, iar dinții, cu monștrii mărilor. În astronomie, tridentul este simbolul planetei Neptun și poate fi prezentat printr-o bară transversală deasupra mânerului. Tridentul a devenit un simbol general al suveranității asupra mării și apare în arta minoică. În plus, este un atribut al Britaniei, personificarea feminină a lui Britain.

Caduceus *☿*, *♃*

Caduceusul (sau *Kerykeion* – „bastonul vestitorului” în greacă) a fost dat lui **Hermes**, vestitorul și mesagerul zeilor greci – **Mercur** în mitul roman. Această schemă cu aripi avea puterea benefică de a transforma cearta în armonie – în mitologie, fiind plasată între doi **șerpi** îi determină să se încolăcească în jurul bastonului și să se privească în pace. Simbolul universal este prezentat și în mâinile zeităților antice egiptene, feniciene și indiene. Alături de vergeaua lui Aesculapius (Aesclepius), caduceusul a devenit simbolul medicinei homeopate și al profesilor medicale în general. Însemnătatea sa primară este oricum aceea a dualității, a echilibrului și a unirii forțelor opuse. Este simbolul astronomic al lui Mercur.

Zeus ¹⁰⁰

Zeus (**Jupiter**) era zeul suprem al panteonului greco-roman. Pe lângă faptul că îi domina pe zeii olimpici mai mici, stăpânea cerul și omenirea. În principal este simbolizat prin emblemele solare de fulger sau de **uliu**, însă autoritatea sa este și mai subliniată când este portretizat cu o **coroană** și sceptru șezând pe tron. Imaginea sa, pe lângă imaginea emblematică a lui Zeus – carul/faetonul, fulgerul, uliul, **taurul**, frunzele de **stejar** și **ghirlandele de lauri** – simbolizează puterea supremă, chiar omnipotența.

Athens ¹⁰¹, *centru, oleagina*

Zeița greacă Athena (Pallas Athena), fiica lui Zeus și a lui Metis (Gând), era zeița **înțelepciunii**, protectoare a artelor, negoțului și stăpână a ateniensilor. Ca și zeița romană, Minerva, își are originea în templul lui Jupiter. Ea este prezentată purtând un coif, o

suliță și egida – scutul lui Zeus cu capul Gorgonei zugrăvit în centru, semnificând protecția (poate fi reprezentat ca o mantie împodobită cu șerpi). Împreună, sulița și scutul, simbolizează **epheboi** (maturitatea) și castitatea. Ca parte a egidei, șarpele simbolizează cunoașterea.

Buflă ¹⁰²

Athens (**Minerva**) era zeița **înțelepciunii**, învățăturilor și artelor. Buflățele erau prolifiche în Atena, orașul al cărei stăpână era Athena, și aceasta, prin înfățișarea și abilitatea sa de a vedea pe întuneric (în termeni simbolici, penetrând ignoranța) a făcut să devină un simbol important al înțelepciunii. Era și atributul lui Ceres (Demeter), zeița recoltei, și avea calități profetice: strigătul ei era considerat un avertisment al morții apropiate, iminente; apariția ei a precedat moartea lui Dido, regina Cartaginei și a câtorva împărați romani.

Iudaismul

Tetragramatonul ¹⁰³

Tetragramatonul cuprinde cele patru litere Y, H, W, H, care exprimă în ebraică pe litere numele adevărat al lui Dumnezeu. Este atât de sfânt, încât nu se apelează niciodată cu voce tare și nu se face referire la el prin „numele” (*Ha shem* sau cuvântul *Adonai*, „Dumnezeul meu”), deoarece este interzis să luăm numele Domnului în deșert. Deși literele înseamnă Yhweh, creștinii le-au tradus greșit crezând că ele exprimă cuvântul Jehova. Conform tradiției, Dumnezeu a dezvăluit tetragramatonul lui Moise. A fost înscris atât pe bagheta lui Aaron, cât și pe inelul magic al lui Solomon. În cabala, acest simbol însemna viața și se credea că posedă puteri magice și tămăduitoare. Pronunția corectă a fost uitată. Astăzi, tetragramatonul este înscris pe amulete și pe plăcile shivviti expuse în sinagogi și în casele evreiești, pentru a reaminti omniprezența lui Dumnezeu.

Tăblițele Decalogului ^{pagina următoare}

Tăblițele Decalogului sau Legea sunt două pietre despre care se spune că pe ele au fost înscrise cele zece porunci de către degetul lui Dumnezeu. Prima conținea textul din Exod, iar a doua acela din Deuteronom. Moise a primit tăblițele pe Muntele Sinai ca simbol al înțelegerii cu israeliții și, datorită textului divin, i s-a părut ușor de cărat. La coborârea sa de pe Muntele Sinai, a descoperit că israeliții adorau Vițelul de aur; această credință idolatrizantă a cauzat dispariția textului, iar Moise a aruncat și a distrus

pietrele de acum grele. Întors în vârful muntelui Sinai, el însuși a înlocuit și a gravat tăblițele. Textul putea fi citit de pe ambele părți, iar cuvintele divine pluteau miraculos deasupra tăblițelor de piatră. Versiunea nouă (simbolizând Vechea înțelegere) și fragmentele vechilor tăblițe au fost plasate în Arca Alianței (altar portativ din lemn de salcâm placat cu aur) spre păstrare, pentru a reaminti poporului iudaic că învățații trebuie să rămână figuri de respectat.

Torah 100

Sefer Torah sau pergamentul Torah, conține cuvântul lui Dumnezeu dat omului prin Moise și este unul din cele mai importante simboluri ale iudaismului. Mesajul său, conținut în Pentateuh și scris de mână în ebraică, este transmis sub forma unor povești simbolice mistice a căror însemnătate profundă va fi dezvăluită numai la sosirea Mesiei. Torah se păstrează în Arca sfântă a sinagogii, acoperit de o manta, o platoșă de argint și o coroană deasupra căreia se găsește clopoțel.

Menorah 100

Candelabru de aur, cu șapte brațe – Menorah – este unul dintre cele mai vechi simboluri iudaice. Datează din zilele Exodului iudaic, când a ars în lăcașul de rugăciune din deșertul Sinai. După tradiție, a luat naștere din aurul pe care Moise l-a aruncat în foc. În mod miraculos, alimentat cu ulei de măsline, o flacără ardea mereu, în timp ce celelalte se stingeau. Ulterior, a fost plasat în al doilea templu în Ierusalim până când Titus a distrus orașul în anul 70 A.D. Simbolizând înțelepciunea divină, cele șapte brațe ale sfeșnicului sunt considerate ca ramuri din copacul babilonian al luminii și reprezintă cele șapte zile ale Genezei și, de asemenea, **Soarele, Luna și planetele**; cele șapte ceruri și cele șapte stele ale Ursei Mari. În 1949, Menorah a devenit emblema/stema oficială a statului Israel și este înfățișată pe steagul prezidențial.

Steaua lui David 100, dreapta

Steaua lui David sau Magen David (Scutul lui David) este unul din cele mai recunoscute semne ale iudaismului și, astăzi, este unul din simbolurile statului Israel, apărând pe steagul național din 1948. Asocierea cu David derivă din tradiția că el purta un scut hexagonal în lupta cu Goliat. Simbolul este alcătuit din două triunghiuri intercalate care formează o stea cu șase puncte sau o hexagramă. Albul triunghiului superior și negrul triunghiului inferior simbolizează uniunea contrariilor. Cunoscută și ca Pecetea lui Solomon, emblema avea putere ocrotitoare și proprietăți magice, după cum pretindeau cabaliștii. În ma-

gie și alchimie, simbolizează unitatea elementelor – triunghiul îndreptat în sus înseamnă **foc**, iar cel îndreptat în jos, **apă** – și de asemenea, masculinitatea și feminitatea și sufletul. Când cele șase puncte sunt combinate cu un al șaptelea punct mistic, invizibil, acesta semnifică transformarea. Steaua lui David poate fi denumită și Steaua Creatorului, cu fiecare punct reprezentând zilele săptămânii, iar hexagonul central simbolizează Sabatul.

Harpa lui David 100

Harpa este un simbol al lui David, învingătorul lui Goliat și rege al Israelului. Îndemânarea muzicală a lui David a ajutat regele, muzica lui fiind ca un balsam pentru alinarea depresiei regelui Saul. Se spune că atunci când David a devenit rege, la miezul nopții vântul a cântat la harpa atârnată deasupra patului său, mobilizându-l să studieze **Torah**. În termeni simbolici, harpa și lira simbolizează armonia cu **Universul** și ascensiunea spre lucruri mai înalte. Lira – tip harpă ornată cu Magen David (**Steaua lui David**, Scutul lui David sau Pecetea lui Solomon), este un simbol al credinței iudeilor/evreilor și al statului Israel.

Șofarul *fos*

În tradiția indeilor, suflatul în șofar, cornul derit evreiesc (de obicei făcut dintr-un corn de berbec, pentru a reaminti că un **berbec** a fost sacrificat în locul lui Isaac), poate să însemne apropierea unui dușman. Astăzi se aude la Anul Nou evreiesc sau la Rosh Hashanah, când apelează la penitență. Există trei sunete principale suflate din șofar, dar în timpul Rosh Hashanah-ului se aud o sută de sunete, împărțite în două părți pentru a induce în eroare Satana. Șofarul poate fi suflat dimineața pe durata Elul-ului (luna care precede Rosh Hashanah-ului) sau pentru a semnala sfârșitul sărbătorii Yom Kippur. Este folosit și în exorcism și în ritualuri de excomunicare. Se crede că în ziua judecării, Elijah va sufla în șofar pentru a-i cita la judecată pe cei vii și pe cei morți.

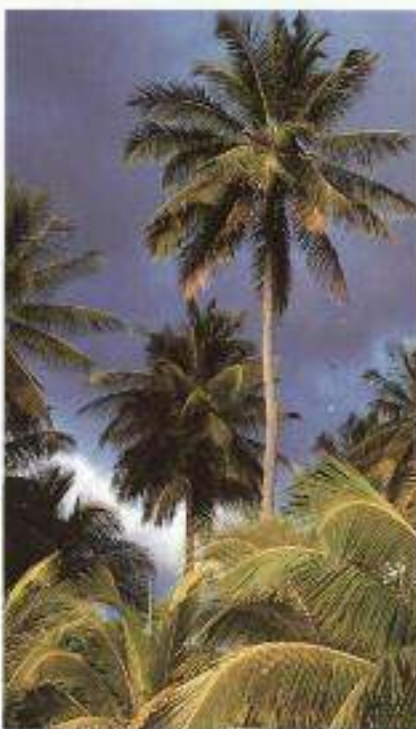
Palmierul

Palmierul este important în iconografia iudaică, unde, în acord cu cabala, simbolizează omul cinstit (*tzaddik*) și fosta stemă a Iudeei după Exod. Alături de mirt, fructul citric și salcie, ramura de palmier, *lulav*, este una din cele patru specii agricole de paradă la Șakkot pentru sărbătorirea mărinimiei lui Dumnezeu. Fiecare reprezintă un tip de evreu, iar palmierul simbolizează pe cineva care studiază **Torah**, dar nu se supune poruncilor. În plus, ramura de palmier simbolizează coloana verticală îndoită în fața lui Dumnezeu și este un simbol al lui Dumnezeu însuși. În creștinism, palmierul simbolizează dreptatea, învierea, intrarea lui Hristos în Ierusalim și pelerinajul pe Pământul Sfânt. În Babilonia, Egipt, Grecia Antică și Roma, simboliza victoria.

Sacrificiul lui Isaac *no*

Jertfa, o trăsătură comună multor religii, era crucială ritualului credinței iudaice timpurii. În termeni generali, actul jertfei exprimă o dorință de uniune cu o zeitate prin intermediul împăcării și supunerii. Moartea victimei (animală sau umană) intenționează să invoce stadiul următor al ciclului Genezei – viața. Sacrificiul era un ritual important al iudaismului biblic: preo-

ții ofereau animale rituale curate cel puțin o dată pe zi. Sacrificarea unicului fiu al lui Abraham, Isaac, (ilustrată aici de Caravaggio) cunoscută sub numele de akedah (cuvânt evreiesc semnificând „legătura”) este un simbol acut, dureros, de testare a credinței. Dumnezeu a cerut sacrificarea lui Isaac pe Muntele Moriah ca dovadă a supunerii lui Abraham; în ultimul moment, mâna lui Abraham a fost oprită de arhanghelul Mihai ca semn al compasiunii lui Dumnezeu, iar locul lui Isaac a fost luat de un **berbec**. Practicile de sacrificiu au fost abandonate după distrugerea celui de-al treilea templu în 70 A.D. Pe durata persecuțiilor suferite de iudei în timpurile medievale, Isaac a fost adoptat ca simbol al calvarului. Astăzi, akedah este citit la Rosh Hashanah (festivalul evreiesc de Anul Nou), când sună un corn de berbec (**șofarul**) în comemorarea **îndurării** Domnului. La pesach (Paștele evreiesc), este celebrată izbăvirea primilor copii născuți ai israeliților (ai căror stâlpi de ușă erau mânjiți cu sângele **mielului** pascal pentru a-i identifica cu Dumnezeu).

Notă: Iudaismul și creștinismul împărtășesc multe simboluri. Câteva din simbolurile iudeo-creștine – Ochiul lui Dumnezeu, porumbelul și ramura de măslin, altarul și mitra episcopală – apar în paginile următoare.

Creștinismul

Ochiul lui Dumnezeu 104

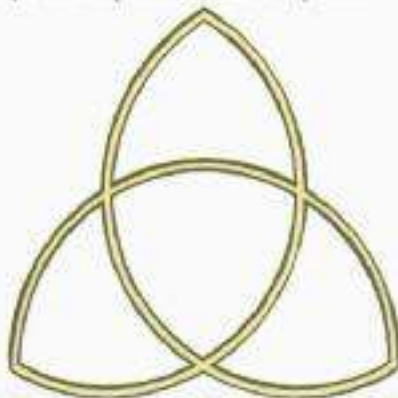
Acest simbol este o combinație de simboluri iudeo-creștine. Ochiul lui Dumnezeu, Tatăl atotvăzător, din care radiază lumina divină (desecori prezentat într-un **triunghi**, ce reprezintă Domnul și centrul **Trinității**). Cele trei verigi ale lanțului reprezintă Trinitatea și simbolizează veriga de aur care îl leagă pe credincios de Dumnezeu. Cortul reprezintă casa lui Dumnezeu – tabernacolul, templul evreilor nomazi – ale cărui supracoperți sunt deschise pentru a dezvălui credincioșilor adevărul interior.

Nimbul 105

Acest detaliu dintr-o pictură italiană despre Buna Vestire îl prezintă pe arhanghelul Gabriel vestind **Fecioarei Maria** viitoarea ei maternitate. Un **porumbel**, simbolizând Duhul Sfânt, zboară deasupra lui, iar el ține un **crin** în mână ca semn al purității. Haloul, (aureola sau nimbul) de deasupra capului său înseamnă radianța divină, dar poate să simbolizeze în plus sfințenia, suveranitatea, înțelepciunea și

energia vitală. Nimbul este prezentat, ca un disc auriu sau ca o coroană radiantă în jurul capului, însă Dumnezeu este reprezentat uneori printr-un nimb triunghiular sau în formă de diamant, Hristos cu un halou cruciform, iar papa cu unul în formă de pătrat sau hexagon. Haloul, la origine, era un simbol străvechi al **Soarelui** (semnificând puterile solare în anumite religii, cum ar fi cea mithraică) și poate fi considerată atât o coroană de glorie, cât și aură personală. Nu este unic pentru creștinism, ci a fost adoptată de culturile mai timpurii. La început, simbolizând majestatea și puterea, zeul greco-roman **Zeus** (Jupiter) are un nimb albastru, iar **Buddha**, unul roșu. Nimbul mărginit de flăcări al zeului hindus **Shiva** simbolizează Cosmosul. Împărații romani erau portretizați cu aureole, iar în creștinismul bizantin, chiar și Satana purta un nimb al puterii.

Triquetra 106

Figuri geometrice, ca **trei cercuri**, **triunghiuri** intersectate sau un triunghi echilateral, sunt folosite adesea în iconografia creștină pentru a exprima Trinitatea – trei într-unul – lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Alcătuită din trei arcuri legate, triquetra simbolizează eternitatea, iar centrul ei asemănător unui triunghi reprezintă Trinitatea. Alături de trifoi și furca în formă de Y, triquetra denotă intangibilitatea Treimii. Apare pe **crucile celtice** și a fost un motiv popular în arta gotică. Trinitatea este simbolizată de asemenea și printr-un trio format de **pești** sau **ieșuri**, pentalpha și de Brațele Trinității sau *scutum fidei*.

Îngerul 107

Îngerii sunt mesageri divini și au existat în credințe ca cea a vechilor sumerieni, babilonieni, egipteni, greci și romani. Sunt prezenți și în hinduism și islamism. În tradiția creștină, îngerii sunt ființe supranaturale create de Dumnezeu, care fac intermedierea între Dumnezeu și om (sau între rai și pământ). Există nouă clase de îngeri – serafimi, heruvimi, troni, dominioni, de virtute, de soartă, de principalitate, arhangheli și îngeri – aranjați într-o triplă ierarhie. Arhanghelii reprezintă aspecte despre Dumnezeu și protejează împotriva demonilor. Atributele celorlalți îngeri, cum ar fi Mihail (o **sabie**), Rafael (toiagul peregrinului), Uriel (o **carte**) și Gabriel (un **crin**) simbolizează judecata divină, protecția, înțelepciunea și îndurarea. Muritorii pot avea, de asemenea, îngeri păzitori pentru a-i ocroti și îndruma prin viață. Îngerii, în general, sunt prezentați cu un nimbul și sunt înaripați, bărbați și femei sau *putti* (cupidoni); ei pot avea pergamente sau instrumente muzicale.

Crucifixul/Crucea latină 108

Crucifixul sau crucea latină cu imaginea lui Hristos este cel mai profund și durabil simbol al creștinătății, prezentând în detaliu grafic sacrificiul suprem făcut de Iisus pentru mântuirea omenirii. Hristos este portretizat în agonia morții, cu oțcei răni, purtând o **coroană de spini**. Deseori deasupra un pergament rulat indică literele I.N.R.I. (abrevierea din latină pentru „Iisus din Nazareth, Regele iudeilor”). Iconografia paleocreștină a evitat prezentarea Crucificării, iar imaginea a fost folosită pentru prima dată după Consiliul de la Constantinopol în 692 î.H. Acest tip de crucifix, prezentat aici, datează din secolul al XI-lea.

Coroana de Spini 109

Deseori folosită în imaginile lui Hristos pe cruce, coroana de spini este unul din instrumentele de patimă ale lui Hristos și uneori poate fi prezentată ca o coroană sfântă (ale cărei fructe roșii simbolizează sângele lui Hristos). Spinii sunt un simbol universal al nenorocirii și, în creștinism, coroana de spini simbolizează atât batjocura de la „incoronarea” lui Hristos ca împărat al Evreilor (în parodia împăratului roman), cât și suferința Lui pe cruce. Spinul poate simboliza și păcatul. Un **cranii** cu coroană de spini este un simbol creștin al damnațiunii eterne.

Crucea Păstorului 109

Una din multiplele variante ale crucii creștine este crucea păstorului, al cărei apex vertical are forma toiagului de păstor. Acest simbol indică atât credința creștină, cât și rolul lui Iisus ca Bunul Păstor, care îndrumă oamenii în siguranță prin viață și mântuiește sufletele. Iisus este în mod frecvent prezentat drapat cu un **miiel** în jurul umerilor săi. Așa cum este un semn al apostolilor, toiagul păstorului (sau cărja episcopului) este și o parte a sceptrului episcopal, semnificând autoritatea pastorală asupra enoriașilor. În Egipt, **Osiris** purta un toiag.

Crucea celtică 105

Crucea celtică (Iona sau Inelul) era foarte răspândită în Irlanda chiar înaintea secolului al optulea. Este prezentată tipic ca o cruce (simbolizând credința creștină) cu brațele înscrise într-un cerc (puterea solară și eternitatea) împreună însemnând unitatea dintre rai și pământ. Deși astăzi este identificată cu creștinătatea, crucea celtică datează din timpuri păgâne, când era un simbol de fertilitate și viață – crucea simbolizând potența masculină, iar cercul, puterea feminină.

Crucea Fitchy 106

În heraldică, crucea care este terminată printr-un vârf ascuțit se numește fitchy în cruce. Această cruce este utilizată frecvent în heraldică și simbolizează credința neclintită a celui care o poartă. Combinația crucii cu **sabia** este un simbol net al hotărârii de a lupta cu păgânii, dacă este necesar, să apere valorile, principiile și credința creștinismului.

Leul heraldic 107

Leul (aici furios) este una din cele mai populare imagini din heraldică. Simbolizează curajul, forța și ferocitatea. Arta creștină reprezenta regele fiarelor ca pe o creatură binevoitoare; într-adevăr, Biblia îl descria pe Hristos ca pe leul iudeilor, iar leul înaripat a devenit simbolul Sfântului Marc. În heraldică, simbolizează vitejia, regalitatea și protecția și este o parte din armura regală engleză. Leul furios prezentat aici, ține în sus un **crucifix**, denotând rolul său ca protector puternic al creștinătății.

Mielul lui Dumnezeu sis

Mielul simbolizează inocența, blândețea și puritatea. În timpuri străvechi, era folosit de obicei pentru **sacrificiu**, iar în simbolismul creștin denotă **crucificarea** de sacrificiu a lui Hristos pentru păcatele lumii. În funcție de modul de prezentare, Agnus Dei poate avea o mulțime de înțelesuri. Aici, Mielul lui Dumnezeu este prezentat cu un **nimb** ținând o **cruce** și un steag, indicând așadar crucificarea, dar și învierea.

Labarumul sis

Labarumul are numeroase denumiri alternative, incluzând Crucea lui Constantin, monograma lui Hristos, Chrismon, Cristograma și Chi-Rho. Folosirea acestui simbol în iconografie datează din anul 312 A.D. când în ajunul bătăliei de la Milvean Bridge, se spune că împăratul roman Constantin I a avut viziunea unei **cruci** și a cuvintelor *in hoc signo vinces* („cu acest semn se învinge”). A urmat ordinul de a avea crucea și motoul plasate pe scuturile armatei sale, iar dușmanul Maxentius a fost înfrânt la momentul potrivit. Această experiență, a hotărât

convertirea lui Constantin la creștinism. Steagul pentru procesiuni a fost unul din cele mai timpurii simboluri ale creștinătății și este o monogramă compusă din literele grecești X (chi) și P (rho) – primele caractere grecești în exprimarea verbală a numelui lui Hristos. Oricum, a fost un simbol puternic precreeștin, indicând o prevestire bună (chrestos, în greacă) și zeul caldeean al cerului. Simbolizând credința creștină, simbolul a devenit emblema lui Constantin și stindardul Imperiului Roman începând din 324 A.D.

Peștele jos

Peștele este unul din cele mai timpurii simboluri creștine folosite alături de Hristos cu însemnătăți multiple. Hristos și-a numit apostolii „pescari de oameni” și a hrănit cinci mii de oameni cu doar doi pești. Inițialele cuvintelor grecești pentru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul (*Iesous Christos, Theon Huios, Soter*) sunt folosite ca un acrostih pentru cuvântul grecesc care înseamnă pește, *ichtus*. Pe lângă unirea cu Hristos, peștele simbolizează botezul cu apă, viața și hrana spirituală. Preoții vechi creștini îi numeau pe credincioși *pisculi* (pește). Peștele a fost adoptat ca o formă de ideogramă de la începutul primului secol A.D. când creștinii au suferit persecuția; semnul se găsește pe morminte în catacombele romane – un străvechi loc secret de întâlnire. Rămâne un simbol mult utilizat printre creștinii de astăzi.

Lumânarea dreapta, sis

Lumânarea aprinsă are semnificație în multe religii și culturi ca simbol al luminii, al vieții și spiritualității, dar are o importanță particulară în creștinism unde simbolizează lumina di-

vină a lui Hristos și însăși credința. Este mult folosită în ritualurile liturgice catolice. În riturile funerare, lumânările reprezintă lumina raiului. Lumânările aprinse de credincioși în fața altarelor pot simboliza sufletele celor plecați sau o cerere de iluminare a celui ce se roagă. Când încadrează **crucea** de pe altar, cele două lumânări reprezintă dualitatea naturii lui Hristos – atât umană, cât și divină.

Altarul sis

Altarul nu este exclusiv al creștinătății, ci are importanță în multe religii, incluzând iudaismul și hinduismul, și în culturile păgâne unde era folosit pentru sacrificări. În creștinism, altarul simbolizează **sacrificiul**, moartea și Învierea: forma sa de mormânt reamintește de moarte, iar poziția, cu fața spre **Soare**, înseamnă reînvierea. Lemnul și piatra folosită la construirea altarului simbolizează **crucea** și piatra de calvar, pe când pânza care îl acoperă reprezintă lițoliul de înmormântare al lui Hristos. Prin înaintarea la altar se indică ascensiunea, iar cele trei trepte care duc la el simbolizează **Trinitatea**. După locul **Euharistiei** – ostia și vinul sfințit – altarul poate să evoce Cina cea de taină.

ADOLESCENȚA - VÂRSTĂ DE AUR

Multă vreme copilul a fost considerat ca un adult incomplet. Cercetările științifice moderne au stabilit însă că în cursul evoluției sale, omul trece prin mai multe etape, fiecare având o configurație specifică.

În anii care premerg adolescența au loc importante transformări, care pregătesc maturizarea fizică și psihică a omului. Dezvoltarea fizică duce la o accelerată creștere a staturii, mărirea treptată a puterii fizice și schimbarea trăsăturilor feței, care prefigurează viitoarea fizionomie a omului matur. Concomitent are loc o intensă dezvoltare a capacității intelectuale și a posibilităților de activitate creatoare. Capacitatea de comparare dă naștere unor aprecieri personale din ce în ce mai documentate, mai profunde și mai constante. Semnătura proprie își pierde caracterul de simplă obișnuință, ea dobândește importanță ca semn de exteriorizare a personalității în curs de formare.

În acești ani, paralel cu bogatele acumulări de cunoștințe despre lumea înconjurătoare, se trezește interesul tinerilor și pentru lumea lor interioară, psihică, se accentuează conștiința de sine. Ei își scrutează nu numai activitatea, ci și propriile gânduri. Acum este vârsta întrebărilor, perioada în care se pun probleme ca : „ce fel de oameni sunt ei înșiși”, „cât sunt de buni sau răi”, „ce posibilități au” etc. Iubirea părinților începe să fie supusă unei cenzuri critice raportată la comportarea lor morală. Atitudinile negative ale părinților — în familie sau în afara ei — nu mai trec neobservate.

Scrutarea atentă a conștiinței duce la descoperirea eului — moment de metamorfoză intelectuală care grăbește maturizarea afectivă și echilibrul intelectual, iar afirmarea eului, ca expresie finală a acestei evoluții, accentuează în mod imperios dorința de a fi independent, de a sta „pe picioarele proprii”, de „a-și lua zborul din cuib”.

Adolescența, pe care Platon o numește vârsta „beatitudinii spirituale”, este o etapă hotărâtoare în formarea personalității omului. În această etapă se

cristalizează aspirațiile și idealurile care influențează trăsăturile de caracter ale tânărului și implicit determină comportarea sa în societate ; tot acum se conturează din ce în ce mai clar concepția sa despre viață și lume, se cimentează cele mai sincere și statornice prietenii.

Adolescența se caracterizează totodată și prin exaltare și dorință de consacrare. Potrivit expresiei sugestive a lui Emerson, filozof și eseist american din secolul al XIX-lea, tinerii sunt gata „să înjuge carul lor la o stea !” Nerăbdarea de a fi „liberi” și de a sta cât mai curând „pe propriile lor picioare” face ca orice autoritate și orice obligație care impune ascultare și supunere necondiționată sa pară insuportabile. Mult râvnita „libertate” este înțeleasă mai ales ca o sfărâmare a „piedicilor”, a tuturor obstacolelor de orice fel care stau în calea realizării spiritului de independență al adolescentului, iar disciplina pare cu atât mai greu de suportat cu cât adolescentul nu i-a înțeles încă pe deplin necesitatea.

La unii adolescenți, o greșită înțelegere a independenței duce la tendința agresivă de a-i înfrunta pe părinți, pe cei vârstnici în general. Lipsa de tact și de simț pedagogic a unor părinți sau educatori, dar mai ales lipsa lor de fermitate (datorită propriilor slăbiciuni, care sunt prompt sesizate de adoles-

cenții dotați cu un accentuat simț critic) risca să favorizeze și să dea uneori amploare unor fenomene reprobate de societate și pe care mai târziu chiar adolescenții le regretă. Pe de altă parte, nestatornicia, ca și entuziasmul adolescenților duc la repetate și bruște alternări între elan și descurajare, aceasta mai ales din cauza lipsei de experiență și a imposibilității de a aprecia în mod just propriile posibilități.

Sfârșitul acestei perioade este semnalat de faptul că adolescentul începe să se vadă pe sine însuși nu ca pe o imagine fictivă a visurilor de odinioară, ci așa cum este în realitate. Această trecere treptată de la abstract la concret are loc în măsura în care cunoștințele sale încep să fie dublate de experiența personală, care devine o busolă de care va ține seama tot mai mult. În felul acesta sporește în mod justificat încrederea în propriile forțe, care-i va permite să pornească în viață plin de optimism.

Conduita adolescenților se caracterizează printr-o sporită exigență față de ei înșiși și față de cei din jur. Datorită dezvoltării spiritului critic, a capacității de a abstractiza, generaliza și selecta, adolescenții nu mai acceptă orice teză sau idee doar pe baza autorității morale a persoanei care o susține — părinți, profesori, educatori —, ci numai în măsura în care aceasta este convingătoare și are la bază o argumentație logică.

Adolescența — primăvara vieții — mai este și vârsta poeziei, a înclinației spre visare și romanticism, în care sensibilitatea este deosebit de receptivă pentru tot ce este frumos. Cei tineri visează despre dragoste mai înainte de a o cunoaște. Ei au intuiția că ea dă vieții sens și farmec. Relațiile de cunoștință sau prietenie care se transformă în dragoste se caracterizează printr-o profundă spontaneitate. Aceasta este vârsta dragostei la prima vedere, iar atașamentul între cei ce se iubesc este sincer și dezinteresat. Apariția primei iubiri este învăluită de o poezie care rămâne ca o amintire de neșters ce-i însoțește pe oameni în tot cursul vieții lor.

Maturizarea sexuală în jurul vârstei de 16 ani la fete și ceva mai târziu la băieți duce la importante modificări în comportarea psihică, deschide noi probleme. Între băieți și fete încep să se formeze simpatii și prietenii care se dezvoltă cu gingășie pe fondul de puritate al acestei vârste. Alegerea unui

tovarăș de viață cu care să împarți bucuriile vieții, dar care să fie și un sprijin în momentele ei grele, și apoi, mai târziu, întemeierea unui cămin în care copiii vor da un nou sens vieții sunt probleme importante de soluționarea cărora depinde nu numai fericirea individuală, dar și statornicirea sentimentului de încredere în viață și în propriile capacități, care constituie rezerva elanului inepuizabil necesar în anii de mai târziu.

E greșit a se crede că „a trăi din plin” sau „a profita de viață” ar fi sinonim cu începerea vieții sexuale încă din momentul primelor manifestări ale instinctului sexual. Cercetările medicale au stabilit, pe baza unor profunde și temeinice cercetări științifice, că începerea prematură a vieții sexuale este contraindicată din toate punctele de vedere. Aceasta nu este o teză predicată cu tendință puritanistă sau moralizatoare, ci este un adevăr rezultat dintr-o îndelungată experiență. Efectele negative ale unei vieți sexuale premature sunt multiple. Obosește în mod considerabil sistemul nervos, tinde să domine preocupările și afectivitatea adolescenților, duce la o blazare timpurie, la epuizarea organismului înainte ca omul să se poată bucura din plin de tot ceea ce-i poate oferi viața. Actul sexual cere un anumit grad de maturizare fizică și psihică; el nu este un simplu act fiziologic, ci face parte din gama manifestărilor care privesc întreaga personalitate a omului.

Bazată pe cele mai înalte valori morale, iubirea umanizează instinctul sexual. Dragostea se bazează pe respect, pe simțul demnității, pe nevoia de prețuire a partenerului. Ea stă la baza relațiilor de familie și, ca atare, ridică în fața conștiinței individuale probleme morale extrem de serioase.

Despărțirea de adolescență, perioada în care familia și școala au oferit scutul cald și protector, la adăpostul căruia cei tineri au crescut și au făcut pași hotărâtori pe calea desăvârșirii lor ca oameni, este prin esență un moment emoționant și a devenit un prilej de legitimă bucurie pentru toți.

Prof. Angela Negreanu

MAJORATUL ÎN EPOCA FEUDALĂ

În cursul epocii feudale s-au statornicit unele obiceiuri și instituții sociale specifice acestei orânduirii, care aveau menirea de a menține și întări sistemul complicat al ierarhiei politice, militare și economice. Niciodată în istorie stratificarea și structura socială nu au avut la bază o organizare mai rigidă și în mod voit mai greoaie decât în această perioadă. Legăturile de dependență personală ale vasalului față de suzeran, ordinea diferitelor trepte ale rangurilor nobiliare, ca și modul de organizare a breșlelor de meseriași erau astfel concepute ca să îngreueze și să întârzie cât mai mult accesul de la o stare socială la alta.

Obârșia socială a familiei era un criteriu determinant care stabilea rangul și poziția cuiva în societate, indiferent de meritele sau calitățile sale personale intrinseci. Meseriile se moșteneau din tată în fiu, ca un monopol, în cadrul aceluiași mediu social și teritorial. Generații în șir erau predeterminate să facă parte din aceeași breaslă și să execute aceeași muncă, aidoma predecesorilor săi, indiferent de aspirații, însușiri și aptitudini.

Felul cum educația, diferitele obiceiuri și solemnități legate de trecerea treptată de la adolescență la maturitate urmăreau ca tineretul să fie educat în acest spirit rezultă, de exemplu, din modul cum era reglementată în Occident instituția *cavalerismului* și cum erau parcurse treptele de calificare ale oricărei meserii, potrivit regulilor stabilite de către breaslă. Pentru ca cineva să ajungă cavaler, trebuia să înceapă mai întâi ca paj, adică să stea la curtea unui nobil feudal încă din copilărie și, prin devotamentul și comportarea sa, să devină băiatul de încredere al casei. De la vârsta de 14 ani pajul devenea scutier și însoțea pe senior — stăpânul său — la vânătoare, dueluri, precum și la expedițiile războinice, unde învăța mânăuirea armelor până în momentul în care devenea apt spre a fi primit în rândul cavalerilor. Ziua în care seniorul îi oferea semnele distinctive ale cavalerilor — pintenii de aur și armura —, declarându-l cavaler în fața lumii adunate ca să asiste la acest eveniment, era sărbătorită cu deosebit fast.

Pentru a trece prin cele trei grade ale perfecționării meșteșugărești — ucenic, calfă, meșter — tânărul avea de străbătut o cale grea. De regulă, ucenicul locuia în casa meșterului său, astfel că, pe lângă muncile ocazionate de învățarea meseriei, el era îndatorat să facă și diverse alte treburi gospodărești în locuința meșterului. În timpul stagiului său, ucenicul nu era plătit, ci, dimpotrivă, obiceiul era ca părinții lui să ofere meșterului diferite daruri pentru faptul că acesta îi permitea să învețe meseria.

Ajuns calfă, el rămânea dependent de atelierul unui meșter încă mulți ani de zile. Cel ce aspira la titlul de meșter trebuia să facă o lucrare personală deosebită (denumită *capodoperă*) prin care să dovedească măiestria sa. Cu timpul, în vederea îngrădi-

rii posibilității de promovare ca meșter, spre a menține și a deține numai în familiile înstărite monopolul exercitării unei meserii, regulile regimului corporatist au devenit din ce în ce mai pretențioase, impunând executarea unor capodopere tot mai costisitoare, cheltuielile ocazionate de prezentarea în concurs a unor astfel de lucrări fiind de natură să împiedice consacrarea ca meșter a celor lipsiți de posibilități bănești. De aceea, în afară de fiii meșterului, pentru care ca măsură de protecție se creau în mod excepțional unele facilități, cei mai mulți meseriași erau sortiți să rămână calfe până la sfârșitul vieții, indiferent de îndemânarea sau hărnicia lor.

Cea mai grea situație o avea de înfruntat tineretul de la țară. Ca urmare a relațiilor de iobăgie prin care țăranii erau ținuți legați de pământ și dependenți față de moșieri, posibilitățile de dezvoltare a capacității tinerilor de la țară erau foarte mici. Cei ce fugeau de pe moșie, căutând de lucru în altă parte în condiții mai avantajoase, puteau fi readuși cu forța, după care, potrivit legilor și uzanțelor feudale, stăpânul era îndreptățit să-i pedepsească în mod crâncen, pentru a-i intimida și pe ceilalți.

Potrivit diferitelor legi feudale aplicate pe teritoriul țării noastre, capacitatea juridică depindea nu numai de vârstă, ci și de poziția socială, precum și de sexul persoanei. Pentru a arăta cât de lipsită de drepturi era cea mai mare parte a populației, amintim că în legea numită *Tripartitum* — întocmită de Werboczy, ca exponent al nobililor care au înăbușit în sânge răscoala țărănească condusă de Gheorghe Doja, și aplicată în Transilvania începând din anul 1517 și până la începutul secolului al XIX-lea — se spunea: „Iar prin numele și denumirea de popor, în acest loc, se înțeleg numai domnii prelați, baroni și alți magnați, precum și ceilalți nobili, dar nu nenobili...”

Limita de vârstă de la care legiuirea *Tripartitum* acorda exercițiul drepturilor și stabilea obligațiile ce caracterizau situația juridică a celui devenit major sau „de vârstă legiuită”, cum se exprima această lege, era de 24 de ani pentru bărbați și 16 ani pentru fete. Vârsta mai mare la care avea loc majoratul băieților, spre deosebire de fete, era determinată de considerente specifice condițiilor vieții materiale de atunci. Pentru a împiedica pulverizarea proprietății private feudale prin vânzări și donații sau grevarea moșiilor prin datorii și cheltuieli nechibzuite făcute în tinerețe, legea amâna împlinirea majoratului de către băieți până la vârsta de 24 de ani.

Se considera că aceasta este „vârstă rațiunii”, vârstă la care cei tineri au „minte coaptă”. Argumentul de bază, nemărturisit însă de lege, era că prelungirea stării de dependență față de părinți era de natură să consolideze gustul și instinctul de proprietar privat la cei tineri, educația primită în acest sens de la părinți având ca țel să determine o anumită comportare față de toți cei ce nu fac parte din aceeași clasă socială; cu alte cuvinte, legea crea premisele de consolidare a spiritului de clasă al proprietarilor feudali. Amânarea momentului în care cei tineri do-

bândeau dreptul de a dispune de propria lor avere dobândită pe cale de donație sau moștenire de la alte persoane asigura, totodată, un important mijloc de venituri pentru cei vârstnici, care aveau dreptul de folosință și administrare a bunurilor ce aparțineau copiilor lor încă minori, precum și a altor tineri puși sub tutela lor.

Tendința de concentrare a proprietății private feudale a dat naștere unui alt obicei, consacrat prin legi, potrivit căruia împlinirea majoratului nu reprezenta în realitate un avantaj pentru toți băieții din aceeași familie. În timpul epocii feudale a fost consacrat dreptul celui dintâi născut, *primogenitus* (fiul vârstnic, fiul favorit), acesta având drepturi incomparabil mai mari decât frații săi mezini. Cel mai vârstnic dintre frați era socotit adevăratul urmaș, el moșteneau cea mai mare parte a averii familiale. Inegalitatea de tratament dintre frați a dat naștere uneori la conflicte tragice.

Deși fetele deveneau majore de la vârsta de 16 ani, în realitate acest eveniment nu aducea prea multă schimbare în situația lor juridică. Dispunând potrivit legii de zestrea sau dota fiicei lor, părinții hotărau și dictau căsătoria ei. Proiectele de căsătorie erau puse la cale de către părinți ținând seama de interesele materiale și politice precumpănitoare. Preferințele fetelor sau băieților, bazate pe sentimentele lor firești, nu erau luate în seamă decât în măsura în care concordau cu calculele materiale făcute de părinții lor. Și, spre a putea fi cât mai ușor zădărnici orice împotrivire a fetei, vârsta la care se putea mărita era fixată la 16 ani, vârstă la care voința ei era încă prea slabă în fața alegerii dictate de părinți. Stabilirea poziției sociale era atribuită, potrivit legii lui

Caragea, aplicată în Țara Românească după anul 1818, pur și simplu unui... „noroc” („soartă”). Legiuirea stabilea că „împărțirea obrazelor” (persoanelor) se face : „după noroc, în slobozi, robi și sloboziți”. Cât privește limitele de vârstă, legea dispunea : „Vârstnici să se socotească atât bărbații cât și nevârstnici până la douăzeci și cinci de ani”. Pentru a întări autoritatea părintească se prevedea că „chivernisirea averilor (nevârstnicilor) și faptele lor spânzură de puterea părinților lor sau a epitropului lor”. Cu toate că legile prevedeau limite de vârstă precis stabilite, dispozițiile privind împlinirea majoratului nu aveau caracterul unor reguli generale. Cei ce se bucurau de simpatie și trecere la curtea domnească, obținând slujbe boierești, puteau deveni majori mai curând : „Câți nevârstnici să vor cinsti de domnie cu cin de veliți să socotesc între vârstnici”, se spunea în această lege. Voința domnitorului putea trece, așadar, peste prevederile obișnuite ale legii, ridicarea cuiva în rang boieresc având semnificația acordării exercițiului drepturilor ca și în cazul împlinirii vârstei legale.

Doar cunoscând evoluția statutului adolescentului de-a lungul istoriei putem conștientiza influența pe care a avut-o democrația asupra mijloacelor de educație și persuasiune a tineretului, asupra obligațiilor și drepturilor pe care le are din momentul majoratului.

Mariana Moldovan

Adolescența, vârsta întrebărilor

Adolescența este vârsta întrebărilor, a îndoielilor. Noi, adolescenții reprezentăm viitorul acestei societăți. Unii care sunt conștienți de acest aspect, se străduiesc să învețe mai bine la școală, să urmeze un liceu bun și să intre la facultate. Această perioadă reprezintă o perioadă inițiativă, în care fiecare începe să cunoască mai bine lumea, să-i descopere secretele, să pornească pe cărările neumblate ale vieții, să se inițieze în toate domeniile. Începe să se cunoască pe sine, descoperă laturile personalității lui și realizează schimbările esențiale ce îi marchează existența.

Adolescența înseamnă pentru mine cea mai frumoasă perioadă din viață, cea mai plină de neliniști, izvorâtă din întrebările care își caută răspunsul, cea mai puțin echilibrată din punct de vedere emoțional din cauza nerecunoașterii locului pe care îl are adolescentul în societate.

Aproape maturi și mult prea copii, ne gândim cum am putea defini perioada prin care trecem. Unii spun că este cea mai frumoasă perioadă din viața unui om, alții, din contră, spun că este foarte greu să te înțelegi cu un adolescent. Oricare ar fi părerea voastră, adolescența este etapa care face trecerea de la copilărie la tinerețe. Dacă

vrem s-o definim din punct de vedere științific, atunci putem să spunem că adolescența este o perioadă în dezvoltarea organismului uman. Este cuprinsă, în general, între 14 și 18 ani, având multiple aspecte particulare de la individ la individ. Se caracterizează prin dezvoltarea fizică și neuropsihică pronunțată, explicabilă prin faptul că sistemul neurovegetativ și cel endocrin ajung în faza lor finală de dezvoltare.

Fiecare a simțit acel fior de teamă, când și-a dat seama că în trupul lui, aproape de copil, au apărut semnele schimbării. Dacă e să revenim la definiția științifică și anume la faptul că în această perioadă sistemul endocrin ajunge în faza finală de dezvoltare, atunci putem să traducem roșeața și căldura în obraji, bubuiturile de tobă ale inimii, care stă să spargă pieptul, furnicăturile din mâini, toate au un singur nume: iubirea.

Adolescența, pentru cei ce n-au ajuns la ea, e ceva îndepărtat, dar care te atrage cu o forță irezistibilă, pentru că este viitorul, iar pentru cei care au trecut de ea, adolescența e acea perioadă fantastică din viața unui om, în care totul e posibil, în care stelele îți stau în palmă, iar lumea așteaptă să fie cucerită de tine, adolescentul cu sufletul deschis și mintea limpede.

Chiper Cristina

Festivalul de film din Grecia

- o aventură memorabilă -

Între 11-16 aprilie 2008 a avut loc festivalul de film din Grecia, cel de-al doilea festival al proiectului Comenius "Ars Longa Film Brevis Est". Acest proiect se desfășoară pe o perioadă de 3 ani (2006-2009) între 9 țări (Belgia, Estonia, Franța, Grecia, Italia, Olanda, Polonia, Portugalia, România) dintre care Estonia este țara inițitoare și coordonatoare.

Proiect de limba engleză (limbă de comunicare internațională) și de producere de filme (mijloc universal de transmitere a unui mesaj), urmărește inițierea relațiilor între elevi din diferite părți ale Europei. Țintă ochită, țintă lovită. Grupul de film din România de la Colegiul Național "Ioan Slavici" format din elevii Alina Andreica, Ștefan Herbel, Denisa Horotan, Laura Ileş, Gemma Marian și Sebastian Sabo, însoțit de prof. Luisa Morna și directorul Ioan Cuceu, nu numai

că s-au distrat de minune, dar au și legat prietenii pe care nu le vor putea destrăma cele câteva mii de km depărtare.

Festivalul de film a avut loc într-un oraș aflat la 200 km în nordul Atenei, numit Lamia, un oraș cu străzi înguste și înclinate, sute de cafenele primitoare înșirate pe trotuare și oameni foarte prietenoși. Desigur, "marea familie" n-a stat locului. S-a plimbat cu barca prin Kamená Vourla; grupul nostru mai aventuros ocupând "locurile de onoare" la prora bărcii unde vântul bătea mai cu forță, de unde lumea meduzelor, a algelor și a viețuitoarelor marine putea fi observată mai bine și de unde am fost primii care au zărit o focă ce tocmai trecea "în vizită" pe acolo.

Duminică (13 aprilie), grupurile din cele nouă țări au luat cu asalt "Centrul Pământului" și, după o plăcută vizită a muzeului din Delphi, s-au împrăștiat în grupulețe formate din elevi de naționalități diferite ca să facă ceea ce le place mai mult: să filmeze. În ziua următoare, a avut loc editarea filmelor la Școala de Muzică din Lamia (școala din Grecia participantă la proiect). Le fel ca după orice "muncă grea", a urmat distracție în curtea școlii împreună cu elevii săi.

Timpul a trecut pe nesimțite până marți (15 aprilie), ziua cea mare, a prezentării tuturor filmelor (dimineața) și a premierii lor

(seara). Frământările mâinilor, tremuratul și pulsul accelerat de dimineață s-au topit în soarele cald al după-amiezii, însă s-au reaprins în emoțiile serii. S-au aprins și fețele noastre, dar mâinile ne erau înghețate. Știu asta pentru că ne țineam cu toții de mâini și fiecare putea simți tensiunea și speranța celuilalt. În starea aceea, tot ce am deslușit au fost cuvintele inconfundabile: "România" și "Special prize". A fost butonul care a lansat racheta. Am sărit în picioare de fericire și ne-

am bucurat chiar mai mult decât câștigătorii. Clubul de Film de la Colegiul Național "Ioan Slavici" din Satu Mare a luat Premiul Special pentru "the unusual comical expression of everyday life"

Locul I => Estonia

Locul II => Belgia

Locul III => Italia

Alte premii speciale au fost acordate italianului Guilherme Pizio pentru "cel mai bun actor" și Greciei pentru "modul în care au tratat legătura dintre istorie și actualitate".

Deși a trecut aproape o lună de când Clubul de Film din Satu Mare a părăsit Grecia, încă își mai doresc să se întoarcă acolo. Amintirile rămân vii, au fost filmate atât cu camera, cât și cu inima. Acum, așteptăm să participăm anul viitor la ultimul festival de film din cadrul proiectului, care va avea loc în Estonia, în primăvara anului

2009. Tema filmului va fi comedie (specialitatea noastră). Dar până atunci, la toamnă va avea loc în Satu Mare întâlnirea cu profesorii participanți. Îi așteptăm cu drag și sperăm să aducă și elevii cu ei.

ALINA ANDREICA

Londra

Pentru mulți dintre noi experiența cea mai frumoasă a fost călătoria cu avionul. Datorită faptului că era ziua, în momentul în care am trecut peste Marea Nordului, mare ce desparte Franța de Londra, se puteau zări vapoarele și albastrul nemărginit al apelor.

Prima zi a început prin vizitarea Palatului Buckingham, în fața căruia era schimbarea gărzii palatului. Soldații mărșăluiau de la palat până la cazarma Wellington, din apropiere, dând un aer festiv momentului. Am mers apoi la mă-

năstirea Westminster Abbey, unde se găsește mormântul Elisabetei I, Capela Fecioarei sau Tronul Încoronării. După aproximativ o ora de vizitat ne-am continuat călătoria. Am trecut pe lângă Palatul Parlamentului în turnul căruia se afla uriașul ceas de 14 tone numit Big Ben. Am ajuns, apoi, la National Gallery unde se aflau peste 1000 de tablouri printre care și „Fecioara și Pruncul cu Sf. Ana și Ioan Botezătorul”. În fața galeriei naționale se afla și statuia lui Nelson, înalță de peste 40 de m. Din întâmplare în aceea zi se sărbătorea St. George (Sfântul Gheorghe) în fața galeriei; aici erau tarabe cu fel de fel de sortimente de mân-

care specifică londonezilor.

În Picadilly Circus, un cartier cu multe magazine am văzut o mulțime de chilipiruri. Spre seara am mers la London Eye, cea mai mare roata de observație din lume care oferă o priveliște fascinantă a Londrei. Cabinele, având o capacitate de 25 de persoane, au vizibilitate în toate direcțiile.

A doua zi am mers la Turnul Londrei, o cetate care deține mai multe arii destinate vizitării, printre care Turnul Alb sau Bijuteriile Coroanei unde se afla Coroana St. Eduard, sceptra regal, sabia regală sau Coroana Imperială încrustată cu 2868 diamante, 17 safire, 11 smaralde, 5 rubine și 273 perle.

Am vizitat și catedrala St. Paul, unde în 1981 prințesa Da-

iana și prințul Charles au făcut cununia religioasă. Aici pot fi urcate 452 de trepte în cupola bisericii unde se află Galeria Șoaptelor. Cuvintele șoptite spre zid se aud la capătul celalalt al galeriei.

Nu a fost neglijat nici British Museum unde, timp de două ore, am reușit să vedem diferite exponate aduse din toate părțile lumii. Aici se găsesc anticități egiptene, grecești și romane, monede și desene. În ultimele ore am revenit în Picadilly Circus, unde am avut timp să facem ultimele cumpărături.

A treia zi ne-am prezentat la aeroport cu câteva ore înainte și cu multe regrete în suflete iar noaptea am ajuns în Budapesta unde ne aștepta un autobuz să ne ducă acasă. Am dori să ne întoarcem cât de curând în impetuoasa Londră.

Patricia Belbe

PRIETENIA – dincolo de granițe

Întotdeauna când te îndrepti spre ceva necunoscut ai inima strânsă. Nu poți nici măcar să-ți dai seama dacă este vorba de neliniște, emoție sau îndoială. Este doar strângerea de inimă, o senzație fizică.

Este ceea ce simțeam noi înainte să ajungem la Lisabona: gânduri, temeri, întrebări dacă totul va fi cum ne imaginăm. Eram îngrozitor de speriați și emoționați. Astăzi însă râdem când ne amintim aceste lucruri.

O dată intrați pe poarta școlii gazde, am lăsat afară toate temerile. Ne gândeam că toți ne vor privi ca pe “est-europenii” cei săraci; de altfel cred că și ceilalți: italienii, francezii, grecii, olandezii, estonienii se așteptau să fim diferiți. Am demonstrat însă că înainte de a fi român, italian, olandez, grec, francez suntem cu toții oameni, tineri, europeni; am depășit prejudecățile și barierele de limbă, cultură, civilizație.

Între noi și ceilalți prietenii s-au legat încetul cu încetul, dar fără probleme și la sfârșitul întâlnirii ne-am descoperit, cu uimire, plângând pentru că ne despărțeam de oameni pe care nu-i cunoșteam decât de cinci zile.

Cu echipa de profesori era ca și cum ne-am fi cunoscut dintotdeauna: nu eram despărțiți nici măcar de limbă, pentru că toți aveau suflet de adolescent și nu ne făceau să simțim că există diferențe între noi și ei, între noi și celelalte naționalități, între noi și cer, între noi și bucuria vieții. Era un fel de a ne integra cu toții în tot, în toate, căci ne simțeam legați între noi și legați de tot.

La început, când ni s-a spus că vom plânge foarte tare la despărțire, am râs. Și totuși, nu cred că a existat cineva să nu fi vărsat o lacrimă de despărțire. Ne plăcea să ne verificăm engleza, să-nvățăm cuvinte italienești sau grecești și să-i învățăm cuvinte pe alții, nu numai ce s-a spus, în mod evident, dar fiecare, în mod subiectiv, a interiorizat vreun cuvânt, vreun gest, vreo acțiune, aparent fără mare importanță. Nu am avut de învățat de la ei în calitate de francezi, italieni, olandezi, greci, estonieni ci de la ei ca oameni. Și limba pe care am vorbit-o, nu ea a avut importanță, ci sentimentele pe care le transmitem prin ea; adesea înțelegem mai mult dintr-un gest sau dintr-o privire decât dintr-o lungă înșiruire de cuvinte.

Ceea ce contează este ca mesajul acesta primit de noi să aibă încă vibrații și ecouri în sufletul celor ce vor citi. Este fantastic să ai prieteni lângă tine sau la mii de kilometri.

Prietenii sunt ca niște prelungiri ale noastre, ca niște brațe ale sufletelor noastre și dacă avem prieteni în toate colțurile lumii că-mbrățișăm Pământul.

Raul Sabău

Franța... un tărâm de basm!

„Primăvara scrisului” a prilejuit, la fel ca-n fiecare an, plecarea premianților într-o excursie de cinci zile în Franța în regiunea Drome-Ardeche, ocazie cu care am putut să ne încântăm privirile și sufletul cu frumusețile Franței.

Începând cu peisajele și terminând cu monumentele istorice, Franța este o țară minunată, diferită de tot ceea ce am cunoscut până acum. În primul rând m-a uimit grija francezilor pentru patrimoniul național, fiecare obiectiv este amenajat pentru a putea fi vizitat.

Francezii au un simț estetic foarte dezvoltat și o înclinație spre tot ceea ce este antic, iar ceea ce fac, fac cu gust și dăruire.

În al doilea rând m-a uimit caracterul generos și deschis al tuturor oamenilor cu care am intrat în contact, era în zâmbetul și în privirea lor o infinită bunătate și amabilitate care m-au făcut să mă simt foarte bine în preajma lor.

Gastronomia este un punct asupra căruia am rămas nedumerită. Gama largă de rețete este pe cât de variată, pe atât de ciudată, cel puțin pentru noi, românii. Însă chiar dacă mi se pare ciudate alimentația lor și anumite obiceiuri (de exemplu obiceiul de a mânca înainte de masă salata), acestea sunt mult mai sănătoase decât ale noastre.

Francezii iubesc foarte mult natura! Deseori merg la picnic sau fac plimbări lungi în natură și sunt atenți la poluare având o atitudine ecologică avansată. Am vizitat chiar o casă în care proprietarul folosea mai multe surse de energie: solară – produsă de panouri solare instalate în curte, eoliană și bio. Am participat efectiv la plantarea unei plante ecologice numite „miscanthus” care are proprietatea de a absorbi mai mult CO₂ decât plantele obișnuite și de a elibera, de asemenea mai mult oxigen.

Prin felul lor de a fi, prin obiceiurile lor, francezii sunt niște oameni deosebiți, iubitori și mi-a făcut plăcere să îi cunosc, iar experiența pe care am trăit-o m-a marcat și îmbogățit spiritual.

Alina Buth

VIENA ȘI ROMÂNII

Eminescu la Viena?

Da, una din primele locuințe ale poetului se află în Porzellangasse nr. 9; astăzi în acest loc s-a construit o clădire masivă, sobră și cocheta. Deoarece își dorea o locuință mai liniștită și aproape de Universitate, Eminescu se mută în cartierul Landstrasse, alăturându-se astfel altor studenți români.

Îl mai găsim în 1870 în Dianagasse la nr. 8, pe Kollergasse, într-o casă de 3 etaje pe care se află o placă cu chipul lui Eminescu, deoarece poetul a locuit aici în aprilie – octombrie, 1871.

Studiile și le aprofundează și în locuința indicată pe Adamgasse nr. 5 citind cărți împrumutate de la bibliotecii sau cumpărate de la anticari.

În această perioadă sunt create cele mai valoroase poezii: “Venera și Madonă”, “Epigonii”, “Înger și demon”, “Mortua est”, schițează poezia “Împărat și proletar”, finisează romanul “Geniu pustiu”. De la ultima reședință se deplasa cu ușurință în parcuri, vizita galerii de artă, muzee de istorie, mergea la spectacolele Operei Imperiale sau la Burgetheater în compania *Veronicăi Micle* sau a pictorului *Bucevski*.

Întâlnirea cu *Iacob Negruzzi* se produce la cafeneaua “Troide” în spațiile Catedralei Sf. Ștefan pe strada Wolzeile, loc de întâlnire al studenților români; Eminescu consulta aici perioadele din primăvara lui 1871.

Trecerea lui Eminescu prin Viena este amintită și de *Ioan Slavici* în volumul său “Amintiri”: s-au plimbat împreună, au purtat discuții, Slavici fiind înscris voluntar în armata imperială (singura cale de a putea urma cursurile Universității vieneze).

Și muzicienii români au trecut prin Viena; orașul păstrează în documente amintirea multora dintre ei. *Ciprian Porumbescu* este un student talentat recunoscut de lumea muzicală, locuind pe strada Muhlasse, unde a alcătuit și apoi editat o “Colecțiune de cântece sociale pentru studenții români” (prima de acest fel în literatura română).

La Conservatorul din Viena

este înscris în 1888, la numai 7 ani, *George Enescu*. Locuiește la început în apropierea bulevardului Ringului, apoi se mută în apropierea Operei, în locuința profesorului său de vioară Joseph Hellmesberger junior. Era cunoscut în mediul muzical vienez ca un “Mozart român”. Încă de la primele sale concerte, apar articole în presă unde se menționează valoarea artei sale interpretative. Dacă la Viena își conturează vocația de violonist, în 1893, pleacă la Paris pentru a-și însuși și tainele compoziției.

Alte nume românești din viața muzicală și artistică a Vienei sunt: *Eusebie Mandicevski*, arhivar și bibliotecar al asociației “Amicii muzicii”, apoi profesor la Conservator, *Grigore Manolescu* și *Aristizza Romanescu* ce au jucat în “Romeo și Julieta” și “Hamlet” în 1891 în Karlstheater. Tot la Viena s-au format și dirijorii *Ionel Perlea* și *George Georgescu*, iar lista poate continua cu prim balerine și balerini.

Dar, Viena este orașul care nu te obosește nici dacă amintirile despre românii celebri te năpădesc. Este o metropolă care freamătă necontenit, un oraș unde calitatea produselor de orice fel, se menține la un nivel cerut de exigențele tradiției.

Haideți să cunoaștem principalele obiective ale Vienei. La o primă “lestore” vom avea în vedere: Catedrala Sf. Ștefan, Castelul Hofburg, Școala Spaniolă de Călărie, Burgtheater-ul, Biserica Sf. Carol (Karls-Kirche), Staatsooper (Opera), Kunsthistorisches Museum (Muzeul de istorie a artei) Colecția Albertină, Rathaus (Primăria), Grinzing-ul, Praterul...

Praterul este un imens parc care era rezervat altădată înaltei aristocrații, ca teren de vânătoare, ce se întinde între cele două brațe ale Dunării.

Dintre cele 11000 legi semnate de împăratul Iosif al 11-lea, la sfârșitul secolului al XVIII-lea, a fost și aceea

care punea Praterul la “dispoziția locuitorilor” Vienei. A fost un fel de “Bois de Boulogne” după afirmația unor cunosători vienezi, cafenelele unde se dansa, cânta și cocheta cunoscând o frumoasă perioadă în epoca dansului la modă, valsul. Se adaugă apoi numeroasele cinematografe, apar peluze, bazine artificiale cu apă, terenuri sportive, piste pentru trăsuri, biciclete, role (în zilele noastre, firește). Are o suprafață de peste 1700 ha, reprezentând în trecut locul de întâlnire al aristocrației vieneze, locul de etalare al unor strălucitoare toalete, a unor cai de rasă și a unor echipaje...în care venea să se plimbe uneori și împăratul (în partea rezervată nobilimii).

În partea rezervată poporului s-au construit și au funcționat cabarete, braserii, călușei, teatre de păpuși; se numea Wurstelprater (nume ce provine de la o figură a teatrului de marionete: Wurstel= arlechin)

Astăzi, nu trebuie să ratăm în Prater, (ziua sau noaptea) o călătorie cu “Marea Roată” ce are un diametru de 64m, unul dintre simbolurile cele mai cunoscute ale Vienei, construită în 1873 cu ocazia Expoziției Universale. Alte puncte de distracție sunt Montagne-russe, Castelele groazei, tragerile la țintă, pocker-ul automat, fotbalul cu manivela, plimbarea cu balonul sau...jocurile extreme.

Merită să poposiți la Planetariu și dintr-un confortabil fotoliu să observați constelațiile prin optica succesiunii timpului; proiectorul mare cântărește 2,5 tone iar cupola de proiecție are un diametru de 20m. Nu o să regretați popasul...

Un călător neobosit,

Teodora Macovei

ANNE RICE – INTERVIU CU UN VAMPIR

Incursiune în lumea fascinantă a celor care posedă secretul nemuririi „Interviu cu un vampir” de Anne Rice (care face parte dintr-o serie de 4 romane reunite sub titlul de „Cronicile vampirilor”) este, în realitate, o carte despre OM, sub masca necruțătoare a personajelor-vampir ascunzându-se, de fapt, ființe umane, sălbătice, crude, dar și însetate de idealuri ce depășesc propria lor capacitate de cunoaștere.

Romanul este realizat pe antiteza dintre cele două personaje principale: Lestat —întruchipare a răului, ființă nemiloasă, dorind cu disperare să-și răzbune nașterea ca nemuritor și deziluzia pe care aceasta i-a provocat-o, ucigând fără regrete sau discernământ - și Louis — vampirul sensibil, care refuză să se desprindă de latura sa muritoare, agățându-se cu disperare de idealuri de cunoaștere sau de iubire și care refuză săucidă, prețuind încă viața, deși aceasta i-a părăsit deja trupul, transformându-se într-o amintire neliniștitoare.

În final, antiteza se menține, dar raportul se schimbă: Lestat, deși supraviețuise numeroaselor tentative de eliminare, este distrus, incapabil să mai suporte povara nemuririi devenită o copleșitoare singurătate, iar Louis înțelege că sub masca nemuririi nu se ascund idealuri, nici iubire ori alte posibilități incomensurabile, ci doar neant și se transformă într-un vampir blazat, rece și indiferent.

Experiențele celor doi vampiri, modurile lor de a străbate secolele sunt diferite, dar conțin, în fond, un mesaj ce redă OMULUI speranța: nemurirea nu e decât cruzime, solitudine și teamă, evadare eșuată, repetată la infinit, viața muritoare, cu patimi și erori, fiind, de fapt, singura care merită trăită, prin multitudinea posibilităților oferite.

Cristina Pop

FRANZ KAFKA - PROCESUL

Una dintre cărțile care m-a surprins prin finalul lor a fost „Procesul”. Bineînțeles, conținutul întâmplărilor nu e important, ci ceea ce reprezintă ele. Romanul e o parabolă în care se întâlnesc două lumi diferite: una care hotărăște fără justificări și alta care se supune fără a înțe-

lege, fără a se putea apăra. Categoria intermediară, cea care face legătura, e parțial inițiată în tainele justiției.

Într-o dimineață, Josef K., un procuror oarecare, e anunțat că e arestat de către doi necunoscuți, fără a i se preciza motivul, situația părându-se absurdă lui K. Dar, curios, e lăsat liber și își poate continua viața, căci nu acuzația în sine e importantă, ci starea de om prigonit, urmărit. Această situație a eroului cuprins de neliniște și de nesiguranță pe tot parcursul romanului e caracteristică existențialismului. Aparent, cei care îl arestează pe K. sunt veritabili oameni ai legii, dar nu spun nimic din ce prevede aceasta.

Primul interogatoriu are loc acasă la K., el înțelegând mai târziu că justiția se jenase să-l cheme într-unul din birourile tribunalului, ce se găseau în podul unei clădiri cu apartamente de închiriat, fapt ce denotă un aspect caricatural al respectabilei instituții. Același aspect reiese și din modul în care se ține ședința la care participă K. Ea seamănă mai mult cu o întrunire politică.

Cu toate acestea, justiția e rigidă, căci lui K, indiferent la început, apoi tot mai obsedat de ideea procesului, îi este imposibil să găsească o metodă prin care să faciliteze sau să grăbească ritmul acestuia. Astfel se întâmplă cu avocatul său care stagnează la «întâmpinare», care oricum nu îi va trebui, ci îi va fi citită o data cu sentința, lucru aflat mai târziu.

Continuă să spere că va fi salvat, bazându-se pe nevinovăția sa, dar neînduplecata instituție a dreptății îi taie elanul prin decizia unei judecăți în secret.

Toate lucrurile relatate despre modul de a acționa al tribunalului îi încețoșează mintea. De asemenea, panica se augmentează. Când vine într-o catedrală în interes de serviciu (pe care se chinuie să-l păstreze), se întâlnește cu preotul închisorii care îi declară că procesul merge prost și va fi condamnat. Vestea vine ca o fatalitate inevitabilă.

La fel și sfârșitul este tenebros: într-o seară, doi reprezentanți ai justiției îl conduc pe K. în afara orașului unde îlucid înfingându-i un cuțit în inimă, în timp ce de la fereastra unei clădiri cineva deschide brațele în semn de solidaritate umană.

„Procesul” e o parabolă despre lege, autoritate și sancțiune. K. asimilează totul ca pe o farsă absurdă, de neconceput. Lipsa logicii în tot ce se întâmplă, nesiguranța pe care aceasta o produce creează o atmosferă de angoasă, deoarece nicăieri nu e menționat motivul arestării și, din cauza lipsei legăturii dintre acuzatori și acuzați, nu se poate înțelege de partea cui e adevărul. Astfel sensul operei rămâne deschis interpretărilor.

Mariana Codre

CARTEA ȘI REGĂSIREA SINELUI

Alain de Botton, un romancier, ZM eseist și jurnalist, care predă filozofie la universitatea din Londra, prin scrierile sale în care trăirea afectivă este impregnată de inteligența narativă, m-a fascinat încă de la început, mai ales că această carte "Eseuri de îndrăgostit", cea mai reprezentativă și complexă pentru mine am citit-o într-un moment în care eram amăgită sau dezamăgită. Povestea de dragoste pe care scriitorul o relatează este fascinantă, deoarece iubirea se împletește cu filozofia. M-a impresionat multitudinea de cuvinte, de expresii care se potriveau stării mele fizice, dar și psihice. Cu fiecare pasaj descopeream senzații, gânduri, sentimente, de multe ori mă identificam cu personajul feminin, cu purtările ei, cu gesturile ei, cu trăsături de caracter.

Povestea de dragoste începe într-un avion al companiei British Airways. Cei doi protagoniști ai acestei frumoase povești de dragoste, Alain și Chloe, se întâlnesc în secțiunea "economy" a avionului care-și urma traseul de la Paris la Londra. Așezarea celor doi pe scaune alăturate este pură coincidență "setea noastră de destin nu este nicăieri mai puternică decât viața noastră romantică". Ideea de coincidență este prezentă pe tot parcursul relației. Coincidență este și faptul că această carte am ales-o la întâmplare de pe rafturile bibliotecii, fără a avea recomandarea cuiva. Pur și simplu titlul cărții mi-a atras atenția, care nu putea fi mai potrivit. Încă de la început am considerat-o o carte bună, corespunzând cu starea mea de spirit.

Mi-a plăcut modul de abordare a unor teme, modul original de a îmbina întâmplări sau semne ale iubirii cu explicația lui Aristofan în "Banchetul" lui Platon cu privire la sentimentul de familiaritate față de persoana iubită.

Încă de la început atenția mi-a fost captată de modul de tratare a unor situații sau întâmplări relativ simple, destinul nu este altceva decât o parte inevitabilă a romanticului din noi, eliminând orice graniță a rațiunii pentru ca acest lucru să poată fi interpretat.

Chloe, personajul feminin, lucra ca designer pentru o revistă de modă din Soho, studiase la Royal College of Art, iar la vârsta de 23 de ani locuia singură într-un apartament din Islington.

Pe parcurs, naratorul personaj realizează și e convins că întâlnirea cu Chloe, femeia pe care o aștepta atâta timp, după atâtea căutări este o simplă coincidență, că cei doi sunt predestinați, motiv pentru care descoperă că amândoi "s-au născut pe la miezul nopții, în aceeași lună a unui an par". Amândoi "aveau pistrui la degetul mare al piciorului, o carie în același molar din spate. Amândoi "aveau obiceiul de a strănuta din cauza luminii prea puternice și de a scoate ketchup-ul din sticla cu cuțitul". Un

fapt ce mi-a trezit curiozitatea este faptul că Alain, fiind superstițios, efectuează diferite calcule cu privire la șansele de a fi așezați unul lângă altul "probabilitatea întâlnirii cu Chloe, într-o dimineață de decembrie, într-un Boeing 767 al British Airways să fie de la 1 la 5840,82". Aceste calcule nu reușeau decât să întărească ideea că cei doi sunt "destinați unul altuia", cei doi s-au îndrăgostit.

M-a impresionat mult felul lui Alain de a percepe imaginea ființei iubite, iubirea neîmpărtășită, imaginându-și că pentru câteva minute ai putea fi alături de acel înger în paradisi. Citind cartea lui Botton, m-am convins că iubirea neîmpărtășită e însoțită de un oarecare pericol, o ușoară teamă, pe care o simțim "dacă îngerul ar începe să răspundă iubirii noastre". Din momentul în care iubirea e mărturisită "durerea intimă dulce-amară" se dizolvă, ideea de a fi rănit se transformă în responsabilitatea pe care ți-o asumi de a provoca răni, fiind mai greu de suportat.

Un motiv în plus pentru care lectura m-a atras, a fost acele pasaje în care am găsit o îndrumare, poate chiar un sfat, cu sens moralizator, lucru pe care nu în toate cărțile le găsești și nu te poți mândri că ai mai învățat ceva pentru rolul de pe scena vieții. Cu fiecare pagină citită îmi readuce în minte momente, stări sufletești și senzații trăite, sau pur și simplu îmi confirmă niște lucruri pe care le consideram supoziții. De multe ori am avut senzația că se vorbește despre mine, despre caracterul meu. În acest sens mă identific cu personajul feminin, iar afirmațiile și gândurile ei corespund cu ale mele. Îmi place modul de gândire al naratorului-personaj, îmi place felul cum analizează chipul iubitei.

Am remarcat de multe ori teama lui Alain de a răni sau de a fi rănit, de a se afla în postura în care fericierea s-ar putea spulbera într-o clipită, că interesul iubitei ar scădea neștiind cum se va termina.

Cu timpul relația celor doi se răcise. Dragostea care s-a născut la prima vedere începe să se stingă ușor. Din momentul în care partenerul își pierde interesul, celălalt nu se poate împotrivi, Chloe devenise evazivă, dezorientată și indecisă dându-i de înțeles lui Alain că cineva luase decizia pe care ea trebuia să o facă, dar era prea speriată pentru a lua o hotărâre categorică.

Ultimul capitol al acestei cărți îmi place deoarece consider că în unele momente îți ridică moralul, fiind explicate lucruri relativ simple, dar încărcate de sensuri profunde. Ideile originale și sincere asupra înțelepciunii mă îndeamnă să am o viață echilibrată, o liniște interioară, să nu cedez tentației sub orice formă s-ar întruchipa, că ispitele ne pot duce pe căi greșite sub primul impuls.

Citind această carte mi-am descoperit latura afectivă, mai puțin cunoscută, am aflat o serie de cuvinte care definesc stările mele sufletești. Astfel am reușit să găsesc un răspuns, răspuns la incertitudinile mele, pe care singură nu aș fi reușit să-l găsesc.

Cristina Florea

LUMEA MAGICĂ A CĂRȚILOR

De multe ori, când primim lovituri din partea vieții, încercăm să ne refugiem într-un loc care ne inspiră siguranță sau realizăm acțiuni care nu au consecințe negative, asupra noastră. Un alt refugiu, pe care însă puțini îl mai găsesc în ziua de azi, este literatura, de aici și cunoscuta expresie *Literatura este o apărare împotriva loviturilor vieții!*

Viața noastră ar fi lipsită de sens fără prețioasele cărți, pe care mulți, din păcate, le detestă. Cartea reprezintă o altă lume, în care noi putem intra cu ușurință, dacă simțim atmosfera creată de autor. De multe ori ne putem regăsi în diferite acțiuni sau putem avea puncte comune cu un anume personaj. Totul ține de felul în care noi percepem lumea descrisă și de felul în care ne adaptăm atmosferei produse de lumea respectivă.

Pentru cei care nu au descoperit încă fascinanta lume a cărților, din diferite motive, există multe cărți care le pot deschide noi universuri și care le pot schimba radical părerea despre lumea cărților...o lume infinită. Un prim titlu recomandabil ar fi celebrul *Harry Potter* scris de J. K. Rowling, o carte ce pune oricărui cititor mintea și imaginația în funcțiune. Pentru cei care nu cunosc subiectul romanului, le spunem că totul este construit pe baza imaginației, totul fiind posibil. Personajul principal al romanelor *Harry Potter*, este micuțul Harry, un băiat neobișnuit, cu puteri magice moștenite de la părinții lui decedați pe vremea când băiatul avea doar un an. El este celebru în lumea întregă a vrăjitorilor, pentru faptul că a reușit să îl oprească pe Cap de Mort, dușmanul lui, care i-a ucis și părinții, din dorința lui de a cuceri lumea. Dacă vreți să aflați care este jocul favorit al vrăjitorilor, sau care sunt materiile care li se predă în școli, trebuie neapărat să citiți *Harry Potter*.

Harry Potter și Ordinul Phoenix

Din seria "Harry Potter" povestea continuă cu a cincea carte, mult mai voluminoasă și mai interesantă decât volumul IV, având peste opt sute șaiszeci de pagini și treizeci și opt de capitole, dezvăluindu-ne al cincilea an petrecut la școala Hogwarts de către Harry.

La sfârșitul cărții a patra, Lordul Cap de Mort își recapătă trupul cu gândul de a-și continua planurile malefice începute cu cincisprezece ani în urmă, dar și cu hotărârea de a-l distruge pe Harry Potter. Nu voi povesti cartea, dar câteva amănunte picante (care sper eu, vă vor determina să o citiți, dacă le-ați lecturat pe celelalte) merită dezvăluite : Dumbledore, directorul școlii reface Ordinul Phoenix, la școală va sosi Dolores Umbridge, care va face viața un iad tuturor elevilor devenind după fuga lui Dumbledore, directoare și Mare Inchizitor, iar Harry va avea o prietenă. Fred și George, frații gemeni ai lui Ron

vor fugi de la școală, pe care o lasă într-un haos total, iar pe la sfârșitul cărții are loc o luptă între Cap de Mort și Dumbledore. Desigur acestea sunt doar câteva dintre momentele care vă vor ține cu sufletul la gură pe tot parcursul cărții, ea având la tot pasul scene comice, unele care vor șoca, iar altele tragice.

Nu trebuie să fiți fani Harry Potter pentru a citi aceste cărți, ci doar curioși iubitori de nou, pentru a afla ce a fost în mintea scriitoarei Joanne K. Rowling când a dăruit lumii întregi o poveste minunată pentru cei mici și cei mari.

Viorica Ciorbă

O carte impresionantă prin subiectul ei și prin atmosfera pe care o creează, este **Laleaua Neagră** de Alexandre Dumas. Veți descoperi, alături de personajele romanului, o a opta minune a lumii, laleaua neagră. Drumul către descoperire nu este ușor, deoarece intervin mulți factori, mai mult sau mai puțin favorabili, factori cum ar fi dragostea, trădarea, invidia...dar totul se sfârșește cu bine, iar cei drepti sunt răsplătiți așa cum se cuvine. Un prizonier, închis pe nedrept, este pe cale de a descoperi laleaua neagră, ceea ce părea imposibil până în acel moment. La închisoare, prizonierul se îndrăgostește și alături de iubita lui trece prin multe, chiar dacă pe ei îi despart două lucruri: tatăl fetei și gratiile. Cum de totul se termină cu bine?...asta vă rămâne vouă să descoperiți, citind **Laleaua Neagră**.

O altă carte pe care nu aveți voie să o ratați este **Ciuma** de Albert Camus. Este o carte psihologică, ceva mai greu de înțeles, dar totul ne reușește dacă avem ambiție. Totul începe cu moartea în proporții mari, mult prea mari, chiar alarmante de șobolani. În acest roman sunt urmărite mai multe personaje și reacțiile lor la acest dezastru natural. Se caută antidoturi, se caută lucruri de făcut într-un oraș banal...dar totul dispare așa cum a și apărut. Adică, deși se caută arme împotriva acestei calamități naturale, ciuma dispare misterios, la fel de misterios cum a și apărut. Dacă vă plac cărțile cu aer de NU-MĂ-UITA, atunci trebuie să citiți **Ciuma**.

Există mii și mii de astfel de cărți, cu subiecte, poate mult mai interesante decât cele propuse, totul însă depinde de noi, de felul în care privim lucrurile. Cartea este ca un medicament pentru suferința omului bolnav, fără ea nu se poate. Așadar, hai să renunțăm la atitudinea prostescă de a refuza cărțile. A refuza cărțile, este ca și cum refuzi viața, refuzi aerul atât de necesar pentru a trăi. Cărțile reprezintă pâinea noastră cea de toate zilele pentru care ne rugăm în fiecare noapte. *Lectură plăcută!!!*

Călina Costea

Literatura

Se poate da o definiție completă a literaturii? Este ca și cum am încerca să definim universul, un univers care se caracterizează prin ceea ce denumim infinit.

Literatura poate fi comparată cu o grădină a universului. Grădina este, de fapt, reflectarea absolutului. În aceasta, fiecare grădinar vine și sădește ceea ce se vrea a fi o floare și așteaptă ca ea să înflorească (și să se bucure de lumina soarelui). Unii vor avea flori neașteptat de frumoase, care vor dăinui mult timp, iar alții vor avea flori mici și firave, ale căror rădăcini nu sunt bine înfipite în pământ și care se vor ofili repede. De ce în aceeași grădină unele flori au dat „rod” și altele nu? Poate că pământul este de vină, un pământ care „a citit” și „a criticat”. Acesta nu a putut accepta ca o „buruiiană” să aibă rădăcini adânci, să se hrănească din seva florilor sau să le umbrească. Dar cu scrierile populare cum rămâne? Ele au fost cele dintâi flori sădite, având inscripționate trăirile unui popor, obiceiurile și legendele acestuia.

«Florile» ne înfrumusețează universul în care trăim. Prin ele descoperim o părticică din absolutul acestei lumi, pentru că în fiecare operă autorul a tratat o temă în care un sâmbure din misterele acestei lumi ni se revelează. Se spune că „trăim atâtea vieți câte cărți citim”. Așa este, pentru că prin intermediul lor cunoaștem oamenii în esența lor de la începuturi și până în prezent.

Literatura este o mărturie scrisă a tuturor simțurilor, ideilor, aspirațiilor, contemplărilor întregii omeniri. Grădinarii, acești oameni aleși, au avut instrumentele necesare pentru a crea o lume în care să ne reflectăm.

Gabriela Ciul

Viața din cărți

Am doar 19 ani și nu știu cu adevărat ce-i viața! Dar i-am descoperit numeroasele ei fațete din cărți. La început, nu eram capabilă să delimitez realitatea de ficțiune; mi se părea că personajele trăiseră cândva și că scriitorul nu făcea altceva decât să aștearnă pe o coală de hârtie viața lor controversată, plină de bucurii, suferințe, minciuni și adevăr. Acum știu că scriitorul e un artist, că deține atât o putere nelimitată, cât și măiestria de a le da viață personajelor.

Mărturisesc că atunci când citesc o carte, încerc să intru în pielea personajului, și acest lucru m-a făcut să sufăr nu de puține ori.

Deunăzi am citit „Alchimistul” de Paulo Coelho. Mi se părea o povestioară, dar substratul era cu adevărat fascinant. Am învățat ce înseamnă să-ți dorești cu adevărat un lucru. Nu e de ajuns doar să ți-l dorești, ci trebuie să fixezi tot ceea ce îți stă în putință pentru a-l obține. Viața e banală numai pentru cei ce nu au un țel și se complac în acea situație: nu-și propun unul, nu luptă pentru el cu adevărat, ci-l abandonează la primul obstacol care le iese în cale.

Dacă ai încredere în tine, dacă încerci să te cunoști pe tine, înainte să-i cunoști pe ceilalți, atunci orice este posibil! Dar să nu uiți niciodată că „un singur lucru face visele imposibile: frica de eșec”. Pornește la drum doar atunci când te simți pregătit, înarmează-te cu răbdare și curaj, alungă-ți temerile și vei reuși să duci ia bun sfârșit tot ceea ce ți-ai propus.

O altă întrebare ce mă frământă de ceva timp : în mine coexistă și binele și răul? Răspunsul l-am găsit în „ Vicontele tăiat în două “, scrisă de Italo Calvino. În viziunea acestui scriitor italian oamenii sunt delimitați în două părți distincte: una bună și alta rea. Partea bună, logic, săvârșește binele, e capabilă de milă, afecțiune, dragoste, în schimb partea rea a omului nu se îndestulează cu răul făcut, ci încearcă neconștient să o reducă la tăcere pe cea bună.

În sufletul oamenilor a existat, existași va exista mereu o luptă între a săvârși binele sau răul. De noi depinde cine va ieși învingător din această luptă, de faptele noastre de zi cu zi, căci doar ele înclină balanța într-o parte sau în cealaltă.

Simona Silaghi

Adevărată iubire ...

A iubi este însăși legea vieții, este una dintre cele mai sublime acțiuni pe care o poate realiza o ființă umană.. Iubirea poate să însoțească toate celelalte acte fundamentale ale noastre. Dacă privim în jurul nostru, stăpâniți de iubire vom vedea și vom înțelege mult mai ușor frumosul. Dacă ascultăm cu iubire vom auzi mai multe și mult mai bine. Dacă vorbim cu dragoste, cuvintele noastre vor căpăta o forță neînchipuit de mare. Dacă vom adormi cu dragostea în suflet, somnul nostru va fi odihnitor și profund ca al unui copil. Dacă vom gândi atunci când suntem plini de iubire, gândurile noastre vor căpăta profunzime și strălucire. Gândurile care se clădesc prin iubire vor fi mai luminoase decât razele soarelui și mai pătrunzătoare în inimile noastre. Toate acestea și multe altele apar atunci când iubirea este prezentă în ființa noastră. A iubi înseamnă a trăi viața celuilalt. Să uiți de tine și să te dăruiești cu totul celuilalt fără a aștepta vreodată ceva în schimb, aceasta este adevărata iubire care te înalță și te purifică de tot ce este murdar în lumea aceasta.

Viața însăși este iubire. Când facem loc iubirii în sufletul nostru, practic îi facem loc viitorului însuși. Pentru ca iubirea să poată intra în sufletul nostru, egoul trebuie să plece. Dacă intră egoul iubirea pleacă. Dacă pleacă egoul, intră iubirea. Un om egoist nu va putea să iubească. Egoul și iubirea se exclud reciproc, tot așa cum finitul nu poate să se compare cu infinitul, tot așa cum întunericul nu poate fi acolo unde este lumină. Cei mai mulți se plâng că nu sunt iubiți. Mulți spun: „L-am iubit din toată inima, iar el nu mi-a răspuns niciodată iubirii”. Dar dacă l-ai iubit cu adevărat, de ce suferi că el nu te-a iubit? Nu știți oare că iubirea adevărată nu așteaptă NICIODATĂ, dar absolut niciodată, NIMIC în schimb. Ea este fericită că se poate manifesta, că se poate dărui. Atât timp cât suferiți din cauza iubirii înseamnă că încă nu ați cunoscut iubirea adevărată. Dacă Dumnezeu ar condiționa iubirea Sa de dragostea noastră pentru El, am sucomba cu toții într-o clipă. Iubirea înseamnă dăruire totală, înseamnă uitare de sine. Și, așa cum se întâmplă în lumea spirituală, plină de paradoxuri, abia atunci când vom uita de sine vom începe să ne reamintim de SINE. Atât timp cât tu ceri ceva în schimbul iubirii tale, înseamnă că nu ți-ai depășit egoul. Cum poate să încapă nelimitatul în ceva limitat. Atât timp cât suntem egoiști, iubirea noastră nu este iubire.

Este altceva ce seamănă cu iubirea, dar nu este iubire. Poate fi atracție sexuală, poate fi milă, poate fi respect, poate fi nevoia de a proteja sau de a fi protejat, dar nu este iubire. Toate acestea noi le numim iubire, dar ele nu sunt altceva decât reflexe limitate ale iubirii nelimitate. Să învățăm să iubim cu adevărat, fără a cere vreodată

ceva în schimbul iubirii noastre. Ba dimpotrivă, să ne bucurăm că ni se permite să ne manifestăm iubirea. Par nebunești aceste cuvinte astăzi când o asemenea iubire este aproape de negăsit. N-o mai întâlnim nici în filme(nici măcar în filmele de desene animate). Dat atâta timp cât cineva o mai pomenește și îți dorește din toată inima să o manifeste, mai există speranța că ea o să renască. Iubiți-vă din toată inima pe voi înșivă și nu vă fie rușine de această iubire. Foarte mulți oameni se urăsc pe ei înșiși, de cele mai multe ori fără un motiv real, doar din plictiseală sau o ignoranță crasă. Iubiți-vă așa cum sunteți dacă doriți să vă transformați. Nu așteptați să vă transformați pentru a ajunge să vă iubiți, pentru că nimic nu poate fi transformat în bine, în lipsa iubirii. „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși”, dar cum să-ți iubești aproapele când tu nu te iubești pe tine însuși. Așa cum te îngrijești de propria viață, îngrijește-te de viața tuturor și atunci viața ta va căpăta o dimensiune sublimă.

Mulți sunt de acord că iubirea adevărată e minunată și se întrebă cum să ajungă la ea. Ea este deja în noi, nu există nici o rețetă magică a iubirii pure. Dăruirea de sine, sacrificiul total, te vor conduce cu siguranță acolo unde dorești, dar trebuie să dorești asta din toată inima ta, din tot cugetul tău și din tot sufletul tău.

Răzvan Ficior

FĂ PENTRU ALTUL CEEA CE AI DORI SĂ SE FACĂ PENTRU TINE...

Este una din poruncile lui Dumnezeu date oamenilor. La prima vedere s-ar părea ușor de realizat, dar nu este întocmai așa. Adesea vrem să facem bine și nu-l facem, iar răul nu vrem să-l facem și totuși îl facem. Sună straniu, dar așa este, un paradox. Dacă întrebați de ce, nu vă pot răspunde, fiindcă și mie mi se întâmplă această „ciudățenie”.

În ceea ce mă privește aparțin ceroului de realiști, adică a grupului de optimiști bine informați. Nu mai sunt copil și văd și aud tot ce se întâmplă. Am trecut peste perioada lipsită de neliniști, plină doar de bucurii, și regret mult. Ce păcat că a trecut atât de repede...De ce a trebuit să treacă atât de repede? Mi-ar plăcea să existe o mașină a timpului cu care să mă reîntorc în copilărie și să retrăiesc acele clipe lipsite de griji. Amintiri sunt multe, unele mai hazlii (majoritatea), altele mai triste. Acestea din urmă sunt legate de mici insuccese, care, în cele din urmă, și-au lăsat o puternică amprentă asupra personalității mele. Totuși mă consider fericită. Nu pot să neg aceasta. Când se întâmplă să fiu ceva mai tristă, mă gândesc și continuu să mă gândesc că sunt oameni și mai nefericiți, cum ar fi copiii abandonați ce trăiesc cu sentimentul că nu trebuie nimănui. Ne spunem că le înțelegem suferința, dar de fapt nu este chiar așa. Trebuie să fii unul din acei copii abandonați, ca într-adevăr să le înțelegi suferința. Uitându-te la ei, vrei să-i ajuți cumva, fie și spiritual, dacă nu material, dar, când vezi că nu-i poți ajuta, te simți de nimic, nefericit. Când vezi că nu poți face atâta lucru, te simți pur și simplu prost, când vezi că ești aproape, vezi cum suferă și nu poți face nimic. Ajutoarele materiale, pe care le primesc, scot de la ei cu chiu cu vai câte un zâmbet, însă dulciurile, hainele sau banii pe care-i primesc nu le vor înlocui niciodată părinții și căldura căminului familial. Adesea încerc să mă pun în locul lor și mă îngrozesc. Însăși gândul că aș putea rămâne fără părinți mă omoară. Eu nu accept și nu voi accepta niciodată moartea celor pe care-i iubesc, fiindcă nu înțeleg cum aș putea să mă resemnez cu această idee. Sunt de părere că nu trebuie să renunți niciodată, orice ar fi, la cei pe care îi iubești. De aceea, dacă aș fi în locul acelor copii, n-aș vrea decât PĂRINȚI.

Acum îmi dau seama că trăiesc într-o lume plină de necazuri: poluarea a atins cote maxime, moartea bate la ușă la din ce în ce mai mulți oameni, tot ce a fost cândva sfânt a fost ponegriat. Banii au ajuns să conducă, ținând într-o mână ipocrizia, iar în alta indiferența. Analizând în general cazurile de poluare, ne-am putea da seama că atâta timp cât facem noi bine TERREI, ea ne va răsplăti la fel, deci fă bine și el ți se va întoarce. Totuși să nu uităm că trăim în mileniul III și omului îi este foarte greu să se abțină de la încercări, experimente și realizări. Rămâne ca noi să decidem dacă mai vrem să vedem copiii născuți cu TBC sau virusul HIV, să ne pierdem părinții și prietenii din cauza cancerului, leucemiei, supradozei. Știu că este greu să lupți o dată ce te-ai îmbolnăvit, dar 50 % sau poate

chiar mai mult se poate evita prin o mai mare atenție acordată sănătății și nu neglijării acesteia.. Sunt sigură că nimeni n-ar vrea să moară în chinurile vreuneia dintre aceste boli. Știu aceasta, dar nu înțeleg indiferența oamenilor, sau mai bine zis, renunțarea recunoașterii gravității problemei puse în discuție. De aceea aș îndemna oamenii ca într-un astfel de caz să ajute victimele, fiindcă fiecare dintre noi poate ajunge “o victimă” și am vrea și noi sprijin într-o astfel de situație.

Ajungem din nou la cele zise în **Biblie**: “ajută-ți aproapele”. Apropos, dacă tot vorbim de **Biblie** am putea menționa, deși e un lucru deja știut, ea nu mai are aceeași conotație pe care a avut-o în trecut. De fapt, când amintim **Biblia**, nu ne referim doar la **Sfânta Scriptură**, ci la tot ce ține de religie, credință sau într-un singur cuvânt, tot ce este sfânt. Vina tuturor acestora este iarăși omul cu toate realizările sale. Libertinismul și democrația au făcut ca oamenii să calce în picioare ceea ce odată pentru ei era sacru. Inițial ți s-ar părea că este imposibil dacă aveam niște convingeri ferme. Și totuși se pare că acestea n-au rezistat ispitei, fiindcă convingerile n-au fost chiar atât de ferme. Le-au rămas fideli doar bătrânii, dar și aici sunt “excepții”. Totuși, ce mult s-au mai schimbat oamenii! Parcă nu demult îi vedeai mulțumiți cu puținul pe care-l aveau, dar văzând că pot valorifica produsele naturii au recurs la fapte. Au distrus cât au putut, și totul pentru bani și iar bani. Straniu cum o *bucata de hârtie colorată îți poate schimba viața*. Mulți spun că banii nu aduc fericirea, dar și fără ei este greu. Unii au prea mulți, alții deloc. Dar toți nutresc aceeași dorință: de îmbogățire cât mai rapidă. Odată ajuns cu stare, ești tare, fiindcă în zilele noastre doar cel cu bani este ascultat și ajutat, contra plată desigur. Sunt curioasă cum se simt cei care iau mită. Oare chiar nu au muștrări de conștiință? Poate nu le pasă de ce gândesc cei din jur, dar starea sufletului lor? N-aș vrea să fiu în această ipostază.

Părerea mea este că trebuie să faci bine cuiva, nu atât pentru credință sau altceva, ci pentru sufletul tău, să te simți cu inima împăcată. Gândeți-vă ce mulțumire aveți dacă faceți pe cineva numai să zâmbească! E un sentiment atât de plăcut, încât te face să te simți într-al nouălea cer. Nu ai nevoie de nimic în schimb, nici bani, nici onoruri, ci doar de oameni fericiți pe lângă tine. Ajunge cu violența care bântuie peste tot: străzi, case, televizoare, radio! De ce nu se renunță la ea? Doar o văd, și din păcate o simt pe propria lor piele, nu doar cei maturi, ci și copiii. Și mai trist e că unii mai și învață din „exemplele” întâlnite, încercând să le pună ei înșiși în aplicare. N-ar fi totul atât de complicat, dacă singuri nu am complica totul. De ce oare a trebuit să se greșescă chiar de la început și să piardă fericirea cuplul biblic, pentru ca mai târziu să fie alungat din grădina raiului?

Ar fi fost toată lumea fericită. Lev Tolstoi spune în romanul său **Anna Karenina** că fericirea este aceeași peste tot, iar nefericirea de fiecare dată este un caz aparte. Se pare că așa a fost să fie. Dumnezeu ne-a pus la încercare și noi se pare nu ne-am descurcat cu ea.

Acum e momentul potrivit să ne corectăm. Aceasta o putem face prin a începe să facem pentru alții ceea ce am dori să se facă pentru noi!

Loredana Negrea

Arta Pop

După cel de-al II-lea Război Mondial, apare o nouă formă de artă: Expresionismul abstract. Cu timpul, această direcție începe să-și piardă elanul inițial și unii dintre creatorii săi par să fie din ce în ce mai dezamăgiți.

Astfel, se pregătește terenul pentru apariția unei noi forme de expresie în artă, numită „Pop Art” (o abreviere a expresiei englezești „popular art” în sensul artei cu mare popularitate la public)- inițial opusă artei academice. Apariția ei în anii '50 este legată în mare măsură de creația a doi artiști: Jasper Jones și Robert Rauschenberg; aceștia aduc în artă așa-numitele „combined painting” care constau în amestecul obiectelor pe suprafețe pictate, reprezentând un fel de colaje tridimensionale.

Este vizibilă dorința de amalgamare a diferitelor discipline artistice și a mijloacelor de expresie. Punctele de interes specifice artei pop sunt tehnica, reclama, atracția către stereotipuri, săli de spectacole și benzi desenate, toate într-o atmosferă specifică, surprinzătoare, din care nu lipsește umorul, ce rezultă tocmai din acest amestec de genuri și specii.

Pentru a te face remarcat în artă este nevoie de o originalitate extraordinară, fiecare artist dorind să creeze ceva inedit. Primii artiști pop au inventat acest amestec spontan de texturi și stiluri, pentru ca mai apoi o mare masă de artiști amatori ai acestui gen să se impună prin combinații originale. Introducerea vieții cotidiene, impunerea unor noi idealuri de frumusețe a revoluționat arta.

Permanenta oscilare între artă și viața cotidiană face ca această distracție să deschidă drumul altor tendințe artistice, spre sfârșitul anilor '60 hiperrealismul care va cuprinde banalul cu o obiectivitate aproape fotografică. Influențele artei pop există și azi.

„Și totuși, arta nu transformă nimic, ea este doar formă pură. Artiștii nu au lucrat niciodată cu modele, în schimb întotdeauna au lucrat cu culoare” – Andy W. (artist pop).

Oana Silaghi

DANSUL

„Dansul este cea mai frumoasă artă, pentru că el nu este traducerea sau abstractizarea vieții; el este viața însăși.”

Havelock Ellis

Încă din cele mai vechi timpuri, oamenii s-au refugiat în dans fie din motive religioase, fie pentru a se relaxa, sau pur și simplu pentru a se simți bine.

La indienii antici dansul însemna geometria ideală a formei, îngemănarea artelor, dar în același timp dinamism. Grecii au dat dansului multe forme de rafinament, urmând ca romanii să le preia și să creeze forme noi.

Prin acest limbaj al trupului partenerii creează o poveste, își dezvăluie emoțiile, stările sufletești și ideile. Deci, cred eu, dansul este un mijloc perfect de a cunoaște oameni, de a socializa și de a te simți bine.

Desigur că nu toți oamenii pot dansa, și sunt puțini aceia care au lăsat dansul să joace un rol important în viața lor, însă, dacă îl luăm ca pe un sport, dansul determină fair-play și corectitudine, și mai presus de toate, disciplină și respect, atât față de sine, cât și față de cei din jurul tău.

Cele mai populare stiluri de dans sunt, pe de o parte cele standard: vals lent, vals vienez, tango, quick-step, slow-fox, care conferă o notă de rafinament și romantism, iar pe de altă parte, dansurile latino-americane: samba, merengue, cha-cha-cha, salsa, rumba, passo-doble, jive, pentru oamenii energici și activi.

Dar dansul înseamnă emoție, dansul înseamnă și cucerirea spațiului, curajul de a depăși mobilitatea...De aceea el trebuie luat ca o artă, o artă pe care toți o practicăm în felul nostru, unii mai mult, alții mai puțin.

Astfel, dansul ne oferă multiple satisfacții, fără a le uita pe cele estetice. Însă nu numai omul a descoperit aceste satisfacții, ci și insectele, mai ales albinele, pentru care dansul este o formă de comunicare, și unele animale care încearcă să se impresioneze reciproc prin dans.

Putem spune că, această artă, prin caracterul său ludic aduce bucurie și bunădispoziție oamenilor care o practică.

Sergiu Bărbuș

Fii păpușarul, nu marioneta

De câte ori ați remarcat persoane care și-au distrus viața din cauza celei mai frecvente probleme cu care se confruntă întreaga lume... drogurile? Câte vieți s-au pierdut din slăbiciunea minții...din incapacitatea de a vedea dincolo de aparență? Zilnic auzim de cazuri în care drogurile împing oamenii într-un abis fără sfârșit, cauzând în final decesul lor. Toți încep spunând: „Pot să mă las când vreau, eu dețin controlul”, dar până să realizeze, cu fiecare zi ei se adâncesc în prăpastie, consumul de droguri devine un obicei, care se transformă în dependență.

Dar care este motivul pentru care tot mai multe persoane decid să-și îngroape viața într-o lume imaginară, aparent perfectă? Din ce în ce mai mulți adolescenți cad pradă acestui viciu, iar momentele cele mai frumoase din viața lor trec neobservate pe lângă aceștia. Majoritatea consideră că drogurile sunt o magie care face ca problemele să se evapore într-o lume feerică...dar care apoi dispare, ceea ce creează nevoia de mai mult. Problemele familiale sunt cauza ce mai frecventă, care provoacă dependența de această magie neagră, dar o influență majoră o are și anturajul. Este foarte important ca adolescenții să își aleagă cu grijă prietenii...mintea tânără e ușor manipulată. Comunicarea părinților cu copiii lor e de asemenea indispensabilă...copiii au nevoie să știe că părinții le vor doar binele, ei trebuie să învețe să își facă singuri alegerile în viață, având siguranța că acestea sunt cele corecte.

Drogurile schimbă tot. Cei care au căzut nu se mai pot ridica decât cu voință și ajutor. De ce să-ți irosești viața evitând problemele când poți să le înfrunți, să fii mai mult decât o jucărie a vieții? Viața noastră ne aparține, noi suntem cei care ar trebui să o conducă, nu să fim soldați într-o armată a morții albe. La început toți cei „inițiați” trec prin stări de reverie, de plutire, dar în timp euforia devine agonie, fericirea se transformă în depresie, lumea e privită prin ochelarii drogurilor, totul e trist, familia nu mai contează, nu mai există raze de soare; ei se simt ca o epavă pe fundul oceanului, care rămâne cufundată în

singurătate. Pierdut într-o lume pictată în alb și negru, respectul de sine dispare, lăsând doar depresie, melancolie și un zid între lumea de afară și cea creată de droguri.

Merită oare să tăiem firele vieții doar pentru a nu înfrunta realitatea? Merită să le înlocuim cu firele unui păpușar care ne împinge spre prăpastie? Curaajul nu înseamnă absența fricii. Este doar gândul că altceva este mai important decât ea. Nu vă lăsați conduși de droguri, demonstrați că într-adevăr dețineți controlul, controlul de a spune „Nu!”. Nu le permiteți altora să vă conducă pe căi greșite...aduceți-i pe ei pe calea cea bună...fii păpușarul, nu marioneta!

Matei Sabrina

Fără muzică... nu este viață!

Probabil îi cunoașteți ca “**The Unusuals**”, nume sub care Danny, Bianca și Adam au cântat pe scena magazinului Real în 14 februarie 2008, la Colegiul Național “Ioan Slavici” cu ocazia zilei de 8 martie, iar împreună cu Bogdan și Gyuri la Caritas. Recent, lucrurile s-au schimbat. Trupa are acum o nouă formulă: **Danny** (chitară electrică), **Bogdan** (chitară electrică), **Gyuri** (tobe), **Adam** (clape), **Norbi** (chitară bass), **Dan** (voce). Era nevoie, logic, și de un nou nume care să-i definească: “**Burning Ashes**”.

♪ Cine a propus numele formației?

Danny (a X-a la I.Slavici): Toți. Fiecare am adăugat câte o idee până am ieșit cu numele ăsta care ne-a plăcut la toți.

♪ Cine compune versurile și muzica?

Dan (a X-a la I.Slavici): Versurile le scriem împreună, fiecare adaugă câte o idee.

Gyuri (a X-a la Gheorghe Dragoș): Muzica o compun eu cu Bogdan și Norbi.

♪ Aveți deja o piesă proprie?

Bogdan (a XII-a la Lic. de Artă): Deocamdată avem doar demo-ul, dar prima piesă va fi gata pentru zilele colegiului.

♪ Aveți emoții înaintea aparițiilor pe scenă?

Danny: Nu avem emoții pentru că... suntem obișnuiți cu publicul; am avut până acum 3 concerte.

♪ Unde repetați și cât timp dedicați repetițiilor?

Norbi (a XII-a la Lic. German): Cu timpul stăm destul de prost deoarece fiecare este ocupat cu școala, mai ales fiindcă eu și Bogdan dăm în curând bacalaureat.

Gyuri: Eu, Danny și Bogdan locuim foarte aproape unul de celălalt, de aceea putem repeta mai des. Întâlnirile le facem la Danny în garaj și cu toții în zilele de vineri, sâmbătă și duminică repetăm în jur de 4-5 ore.

Adam (a X-a la I.Slavici): Încercăm să ne facem fiecare timp; e cam greu să avem program comun, dar ne descurcăm.

♪ Ce trupe v-au inspirat?

Danny: Fiecare avem trupa noastră favorită, dar Metallica o preferăm cu toții.

♪ Ca trupă, aveți vreun vis împreună?

Bogdan: Să ne facem un renume și să cântăm nu numai în Satu Mare.

♪ V-a ajutat cineva cu trupa?

Adam: Nu. Numai noi. În ziua de azi e mai greu (râde).

Norbi: Fiecare am contribuit cu câte ceva.

♪ Există conflicte între voi?

Dan: Uneori, ca în orice trupă sunt conflicte... Dacă n-ar fi conflicte, n-ar fi seriozitate și implicare.

♪ Ce vă ajută să treceți peste momentele dificile prin care treceți ca trupă?

Gyuri: Ambiția noastră de a cânta.

♪ Cât de importantă e muzica în viața voastră?

Bogdan: ... fără muzică nu este viață.

♪ Ce alte hobby-uri mai aveți?

Dan: Bogdan pictează, Gyuri desenează (grafic), mie îmi place să ies în oraș (Rockotecă, Shadows...)

Adam: Danny se joacă Counter-Strike, Norbi învață pentru bacalaureat. Eu cânt la orgă pentru că îmi place foarte mult și mă liniștește.

♪ Care este mottoul vostru?

Danny: THERE IS NO VICTORY WITHOUT TEAMWORK!

Trupa “Burning Ashes” va cânta pe scena Filarmonicii din Satu Mare de zilele colegiului și speră să o facă și de zilele orașului. Le dorim mult succes și abia așteptăm să-i auzim!

ALINA ANDREICA

MUZICA

„Muzica este o revelație mai mare decât toată înțelepciunea și filosofia. Muzica este solul în care spiritul trăiește, gândește și creează.”

Ludwig Van Beethoven

Muzica este, poate, cea mai sensibilă dintre arte, deoarece este cea mai aproape de Dumnezeu, este un glas paralel vocii umane obișnuite.

Îmi este frică să îmi imaginez ce s-ar fi întâmplat cu lumea dacă nu ar fi existat muzica. Toate ar fi un haos, iar viața nu ar avea nici un sens, nici un farmec. În ziua de astăzi mulți ascultă muzică, dar puțini sunt aceia care înțeleg că muzica este un dar suprem și nu contează ce gen de muzică ascuți: pop, rock, dance, clasică etc. Toate aceste genuri o reprezintă căci fără muzică viața noastră ar fi mult prea tristă și prea săracă.

Muzica poate fi comparată cu cel mai devotat prieten: te alină cu o melodie mai tristă, te încurajează cu ritmuri energice când întreaga-ți ființă-ți radiază de fericire! Există momente în viața fiecărui om pasionat de muzică, când acordurile ei îți creează o stare de spirit înaripată, îți dă puteri să treci peste toate greutatețile și pierderile vieții.

Muzica nu numai că presupune o sensibilitate extremă, dar sufletul omului nu poate trăi liniștit fără a gusta din plăcerile muzicii. Ea este ca viața însăși, fără muzică nu am mai avea sensibilitate, fără muzică nu am mai fi noi, fără muzică am accepta mai greu ceea ce ne oferă viața. Există muzică care te face să plângi de plăcere, care te face să plângi de tristețe, care te face să plângi din dragoste...este precum un basm.

De fapt ce este muzica? Nu este ea doar o înșiruire de intervale și de acorduri așezate spre bucuria noastră la întâmplare, ci trăiește cu noi într-o aproape desăvârșită comuniune. Cred că acesta este misterul sunetelor care ne vrăjește și ne face să simțim că plutim.

Les Brown spunea:

„Țintește spre lună. Chiar dacă nu reușești, măcar vei fi printre stele.” La fel este și muzica...când ascuți, plutești printre stele!

În concluzie, muzica aparține vieții noastre, și va aparține până când va exista viața pe Pământ.

Nagy Adorita

Viața

Viața este cea mai mare dilemă a lumii. De unde a pornit și care este scopul, sensul, motivația ei? Poate că teoriile conform cărora noi, pământeni, suntem ființe primare care încă nu și-au descoperit menirea, care nu cunosc motivul existenței lor, sunt adevărate!

Când viața începe, nimeni nu se întreabă: „De ce?” Venim pe lumea asta, cei mai mulți din dragostea a doi oameni, care pe parcursul vieții noastre încearcă să ne pregătească să trecem peste greutatețile ei. Ei ne înconjoară cu dragoste și afecțiune, ne oferă lecții de viață și sfaturi.

Dar se poate numi dragoste a aduce pe cineva în lumea asta în care nimeni nu mai e fericit și aproape nimeni nu ajunge ce vrea? E destinul. Chiar dacă unii nu cred în el, poate chiar există.

Fiecare dintre noi avem un drum de urmat, fie cu gropi, fie plin de petale de flori, dar, cel mai des, gropile sunt umplute cu petale.

Cei care se maturizează mai repede, fie din cauze familiale, fie din cauze sociale, realizează și se confruntă mult mai bine cu problemele zi de zi.

Persoanele care au hotărât să înceapă o viață nouă, șterg trecutul și lasă în urmă toate suferințele, toate lacrimile. Fiecare dintre noi putem să ne construim singuri viața, unii reușim să ne atingem scopul, fericirea, alții nu.

Nu știm ce ne poate aduce viața din secundă în secundă. Trebuie să fim puternici și pregătiți pentru orice lucru care ni se poate întâmpla. Viața și momentele ei ne obligă să ne întrebăm „de ce?” Nu poate să treacă nici o zi fără să ne punem întrebarea: „de ce?”

Enigma aceasta este fără răspuns – deocamdată. Un răspuns mult râvnit dar imposibil...unul din secretele vieții...unul din miile de secrete ale universului.

Lucaci Larisa

Din înțelepciunea lumii

- Prietenul este ca și un al doilea eu. (Cicero)
- Corectitudinea creează prietenii și le păstrează. (Cicero)
- Așa cum încerci aurul prin foc, tot așa prietenul credincios îl poți verifica într-un moment de primejdie. (Cicero)
- Trăinicia unei prietenii constă în asemănarea obiceiurilor. (Plinius)
- Sfătuiește-ți prietenul în taină și laudă-l în public. (Anton Pann)
- Prietenul cel vechi este ca vinul care, pe cât se învechește, pe atât mai cu gust se bea. (Anton Pann)
- Dacă prietenul este miere, tu nu umbla sa-l mănânci tot. (Anton Pann)
- Nu-l întreba pe cel care strigă după ajutor ce i s-a întâmplat, ci vezi cum îl poți salva. (Proverb arab)
- Ocupă-te de mine cât sunt în viață, căci după ce am murit nu mă mai interesează că plângi după mine. (Proverb arab)
- Nu căuta ajutor decât la cel care dorește să dobândească ceea ce cauți. (Proverb arab)
- Supărarea deșteptului durează o clipă, a semidoctului un an, iar a prostului până la moarte. (Mozart)
- Omule, ajută-te singur, dacă îți este dat să o faci! (Ludwig van Beethoven)

Colectivul de redacție

Știați că...

- ◆ Ziua sărbătorii noastre naționale, 1 Decembrie, este și ziua lupte împotriva bolii SIDA?
- ◆ În India se nasc 10 copii pe minut?
- ◆ Ananasul este campion în distrugerea caloriilor și, totodată, diminuează acneea? (specialiștii ne asigură că este suficient să aplicăm o felie de ananas pe tenul bine curățat, și pelicula de grăsime este înlăturată instantaneu);
- ◆ În spațiul cosmic, astronauții pot deveni cu trei cm mai înalți? (coloana lor vertebrală se întinde deoarece gravitația nu mai are efect asupra sa);
- ◆ Racul trăiește 20 de ani?
- ◆ Presiunea aerului variază cu înălțimea?
- ◆ Renul suportă o temperatură de -60°C?
- ◆ O lipitoare poate rezista fără hrană circa 2 ani?
- ◆ Timișoara este primul oraș din România în care s-a folosit iluminatul stradal electric, în 1884?
- ◆ Cea mai mare mașină din lume este un excavator de cărbuni din Hambach - Germania? (este de două ori mai mare decât un teren de fotbal și înalt cât un bloc cu 20 de etaje).

Glume...

Bătrâna țânțăroaică își învelește copiii înainte de culcare și le spune:

- Dacă sunteți cuminți, mâine vă duc pe plajă la nudiști.

Viermișorul către viermișoară:

- Iubito, dacă nu mă iei de soț, mă arunc în fața primei găini!

- Câinele ăsta e educat? îl întreabă cumpărătorul pe vânzătorul de animale.

- Desigur! Îi am deja de doi ani și nu l-am auzit nici măcar o singura dată să înjure.

Într-un apartament elegant locuiește o fată bătrâna.

O vecină o bate mereu la cap:

- De ce nu-ți găsești și tu un bărbat cumsecade?

- De ce ? răspunde bătrâna domnișoară. Doar am un papagal, un câine și o pisică.

- Dar aceste animale nu pot ține locul unui soț...

- Cum să nu! Câinele mârâie mereu, papagalul înjură toată ziua, iar pisica-i plecată toată noaptea.

În podul unei case părăsite sălășluiesc mai mulți liliesci. Toți stau cu capul în jos, numai unul dintre ei stă invers. Un liliac nou-sosit îi întreabă pe ceilalți:

- Cu ăsta ce s-a întâmplat?

-A leșinat.

Trei broaște stau de vorbă:

- Oac...

- Oac...

- Oaaaac... Prima scoate pistolul și-o împușcă pe a treia.

- De ce-ai făcut asta? întreabă cea de-a doua.

- Știa prea multe și n-aveam încredere în ea.

Colectivul de redacție

Perle din teze și extemporale

PERLE NATURALE... nu de cultură...

Într-o zi, la domnul Trandafir a venit 2-oi străini. Ea era o țărancă din popor...
 Corul din teatrul grecesc avea cântece statice și prostatice.
 Când zâmbea, se vedeau doi dinți mari cu structură la mijloc.
 Autorul a murit, dar nu a uitat niciodată de elevii săi.
 Văzând că iubita nu mai vine, el se duce surpat acasă.
 În *Amintiri din copilărie*, Ion Creangă își exprimă toate preferințele.
 Creangă folosește expresii care nu se găsesc la marii noștri scriitori. Exemplu: capre râioase.
 Cele mai frumoase *Amintiri din copilărie* le-a scris Ion Creangă pe vremea când era copil.
 Ion Barbu a scris o poezie celebră din încrângătura moluștelor - *După melci*.
 Astăzi am învățat despre Pene și curcanul de Vasile Alecsandri.
 Peneș Curcanul se întoarce de la război cu piciorul rănit și decorat.
 Romanul *Baltagul* a apărut în anul 1930, în perioada deplinei maternități literare a lui Sadoveanu.
 Poetul își așteaptă iubita ca împreună să cutremure o barcă.
 Călin ține de mână mireasa care are părul lung de fericire.
 Autorul creațiilor populare este anonim și circulă pe cale orală adică de la om la om!
 Ion Creangă s-a născut între anii 1837-1839.
 În *Nunta Zamfirei* se dansează, se mănâncă bine, după care se dă dreptul, adică plicul cu bani.
 Prin onomatopoeie poetul sugerează întorsul vitelor de la lucru și a celorlalți oameni.
 Sub un tei a văzut doi tineri ferecap! de amor.
Luceafărul povestește întâmplările pășite de el.
 Cațavencu este un om lipsit de literatură.
 George Călinescu este și autorul unui roman de interior, dar *Istoria literaturii române* e mai bună.
 În poezia *Decembrie*, Bacovia stă la gura sobei și meditează trist.
 Dante a compus o comedie divină compusă din părțile cele mai rele ale iadului.
 Ilie Moromete este un țăran inteligent, care l-a ajutat mult pe Marin Preda la realizarea romanului.
 Baladele sunt de două feluri, conform lui Topârceanu: vesele și triste.
 Despărțirea în silabe este necesară datorită lățimii limitate de caiet.
 Propoziția principală este întotdeauna în față.
 Conjunția permite lungirea unei conversații.
 Un număr concret este un număr care se vede cu ochiul liber.
 Pătratul este o figură care are câte un unghi drept în fiecare colț.
 Octogonul este un fel de pătrat cu 8 laturi.
 Un cerc este o linie rotundă, fără unghiuri și închis, pentru ca să nu se vadă de unde începe.
 Funcțiile trebuie simplificate pentru a nu atinge proporții gastronomice.
 Legea lui Arhimede este valabilă doar în apă.
 Punctul este o linie redusă la minimum.
 Teorema antică a lui Pitagora se poate aplica și în timpurile noastre.
 Tot ce atârână și se mișcă se numește pendul.
 Creierul este un organ indispensabil capului.
 Creierul este un organ mititel care propagă conștiința.
 Sistemul osos este format din schelet și alte oase care au un aspect funebru.
 Rinichii și dinții sunt organe care pot prinde piatră.
 Ficatul este un dușman al alcoolului, dar nu se poate împotrivi.
 Scheletul capului cuprinde următoarele oase: un frontal, un occipital, 2 temporale și 2 particulare.
 Auzul face parte din ureche.
 Războiul de 100 de ani a durat mult mai mult.
 Bălcescu a murit în cea mai mafiotă regiune italiană: Palermo.
 Antichitatea ne-a rămas celebră pentru cele 6 minuni dispărute și una lăsată pentru turism.
 Deși orb, Homer a fost martor ocular la evenimentele relatate în *Iliada* și *Odiseea*.
 Sahara este un pustiu unde cresc doar oaze răzlețe.
 Anglia se leagă de Franța printr-un posibil tunel sub Marea Mânecii.
 Gravitatea a fost descoperită de Newton toamna, când cad frunzele din copaci.
 Lupta dintre Baiazid și Mircea este foarte concretă, de parcă autorul i-ar fi privit de peste gard.

Rețete împotriva plictiselii

Două sute de kilograme de cărți din diverse domenii, multă imaginație, un gram de spirit de aventurier, o sută de ani la dispoziție. Se amestecă într-o grădină-bibliotecă pe o bancă aflată la umbra unui stejar bătrân. Pentru gust i se adaugă o jumătate de gram de televizor și radio, iar pentru ca viața să aibă aromă, 100 grame de școală.

O porție bună de distracție alături de câteva acorduri dintr-o muzică bună. Un strop de speranță, multă bunătate și ceva optimism peste care se presară multă dragoste.

50 de grame de ACTIVITATE, 100 de grame de VOIOȘIE peste care presărați puțin INTERES și amestecați foarte bine. În compoziție adăugați două linguri de ATENȚIE și... gata! Se servește în clasă. Compoziția este pentru 50 de minute. Oră plăcută!

Se taie muzica în bucăți și se pune la fiert în două ore de jocuri pe calculator. Se adaugă ieșiri cu prietenii, buna dispoziție, plimbări în aer liber și poftă de viață.

Două ore de pălăvrăgeală pe telefonul părinților, 20-30 de beep-uri și mesaje la prieteni și colegi, 5-10 minute de răsfoială prin manuale, 2 jocuri pe calculator a câte o oră fiecare, MTV cât cuprinde. Se amestecă bine 12 ore și se consumă zilnic din abundență. Consumul excesiv este recomandat.

Colectivul de redacție

